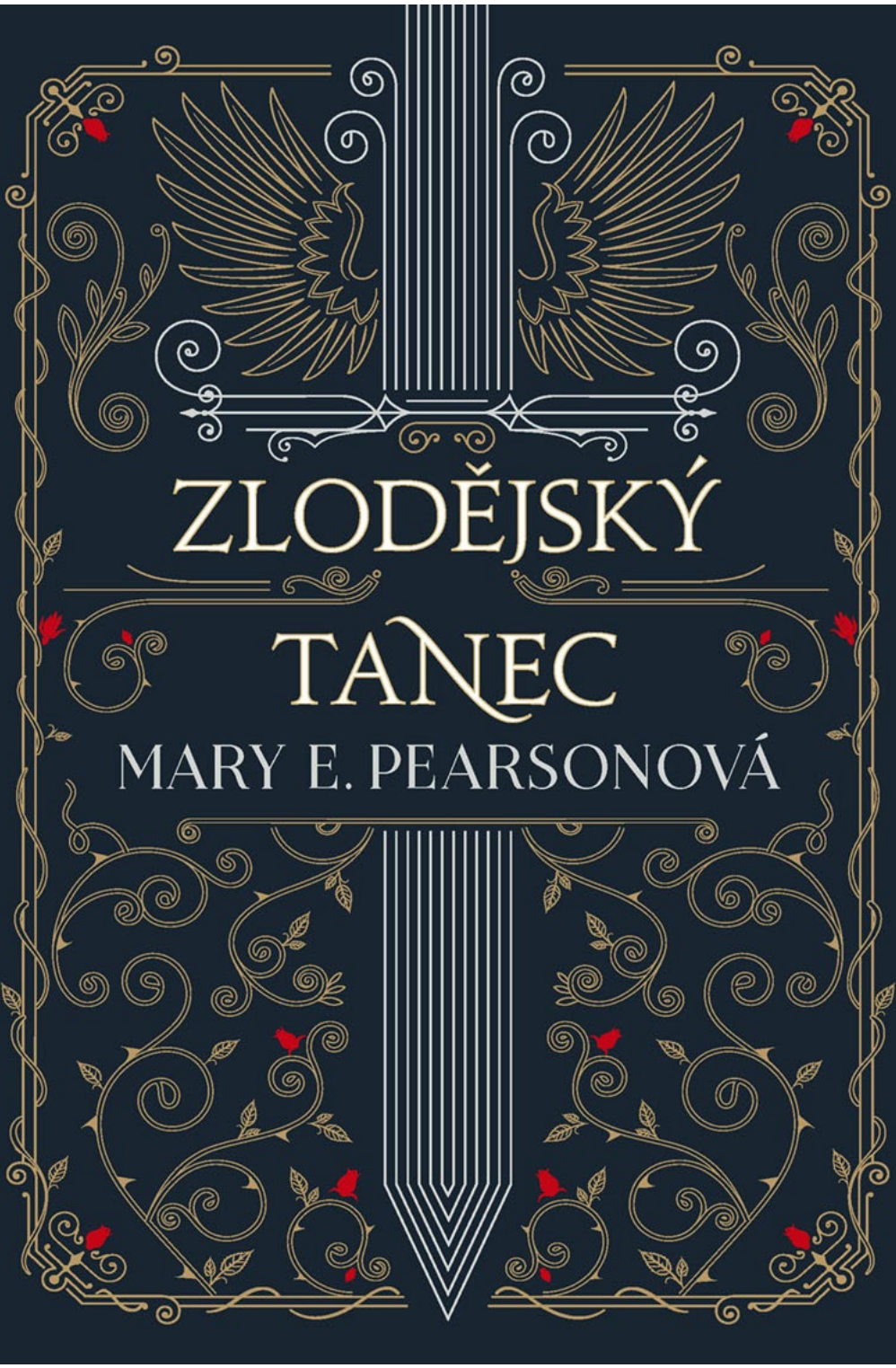

ZLODĚJSKÝ
TANEC
MARY E. PEARSONOVÁ

Zlodějský tanec

Vyšlo také v tištěné verzi

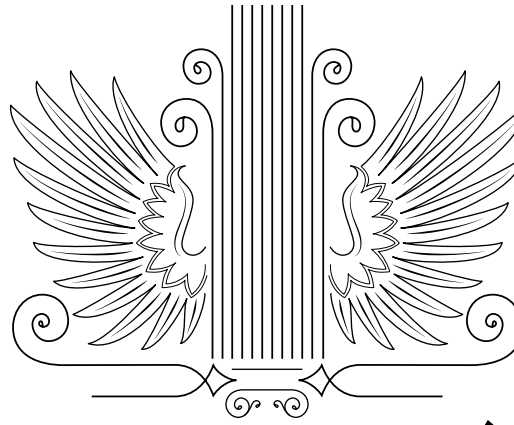
Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Mary E. Pearsonová
Zlodějský tanec – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

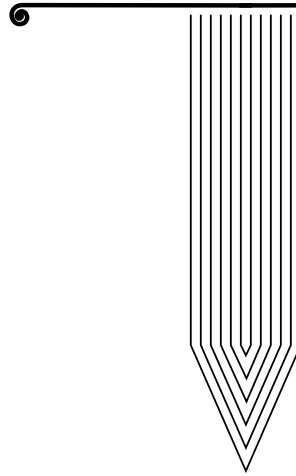
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ZLODĚJSKÝ TANEC

MARY E. PEARSONOVÁ

COOBOO

Mým silným nezdolným dívkám
Avě, Emily a Lee

Zapiš to, řekl mi.
Až se tam dostaneš, zapiš každé slovo,
Dřív než pravda upadne v zapomnění.
A tak píšeme. Aspoň o tom, co si pamatujeme.

Greyson Ballenger, 14

KAPITOLA PRVNÍ

KAZIMYRA Z BRIGHTMISTU

Duchové jsou pořád tady.

Ta slova se chvěla v povětří, každé jako mihotavý přízrak, chladný šepot varování, ale já se nebála.

Už jsem to věděla.

Duchové nikdy neodcházejí. Zavolají na vás v nestřeženém okamžiku, propletou prsty s vašimi a táhnou vás k cestám, jež nikam nevedou. *Tudy.* Naučila jsem se je moc nevnímat.

Jeli jsme Strážným údolím, kde na nás shlížely trosky Předků. Můj kůň měl ostražitě vztyčené uši a z hrdla se mu ozývalo hluboké mručení. I on to věděl. Promnula jsem mu krk, abych ho uklidnila. Od Velké bitvy uteklo už šest let, ale jizvy po ní dodnes nezmizely – převržené povozy zarostlé travou, poházené kosti z hrobů, které vyhrabala hladová zvířata, hrudní koše obřích brezalotů rýsující se proti obloze jako elegantní vybělené klece, v nichž hřadovali ptáci.

Cítila jsem duchy, kteří tu prodlévali, pozorovali a divili se. Jeden z nich mi přejel chladnými konečky prstů po čelisti a vtiskl mi varování na rty. *Pššt, Kazi, ani slovo.*

Natiya nás neohroženě vedla hlouběji do údolí. Naše oči přejížděly po rozeklaných skalách a rozpadající se válečnou zkázu víc a víc pohlcovala země, čas i paměť, jako když trpělivý had polyká tlustého zajíce. Brzy už všechna ta spoušť zmizí v břiše země. Kdo na ni bude vzpomínat?

Údolí se uprostřed zužovalo. Natiya se zastavila a sklouzla ze sedla, vytáhla z brašny složený čtverec bílé látky. Sesedla i Wren, její hubené nohy se dotkly půdy tichounce jako ptačí pařátky. Synové zavál a nejistě mě pozorovala. Byla z nás všech nejsilnější, ale její oblé boky zůstaly pevně vězet v sedle. Slova duchů ji ani za bílého dne a pod slunečnou oblohou netrápila. Mrtví do jejích snů přicházeli tak často. Pokývla jsem na ni, abych ji uklidnila. Obě jsme sklouzly z koní a připojily se k Natiye a Wren. Natiya se zastavila před zeleným pahorkem, jako by věděla, co leží pod pokrývkou z trávy. Nepřítomně mnula látku štíhlými snědými prsty. Trvalo to jen pár vteřin, ale připadalo mi to jako věčnost. Natiye bylo devatenáct, jen o dva roky víc než nám, ale najednou vypadala mnohem starší. Viděla na vlastní oči to, o čem my slýchaly jen vyprávět. Nepatrně zavrtěla hlavou a vydala se k poničené kamenné mohyle. Začala sbírat spadlé kameny a vracela je na místo skromného pomníčku.

„Kdo to byl?“ zeptala jsem se.

Rty se jí napjaly. „Jmenoval se Jeb. Jeho tělo spálili na pohřební hranici, protože to je dalbrecký zvyk. Tady jsem pohřbila pár jeho věcí.“

Protože to je tulácký zvyk, pomyslela jsem si, ale neřekla jsem nic. Natiya o svém životě předtím, než se stala Venďankou a gardistkou Rahtanu, moc nemluvila, ale já o svém dřívějším životě taky ne. Někdy je lepší nechat minulost minulostí. Wren a Synové rozpačitě přešlapovaly, jejich šněrovací boty po sobě v trávě zanechávaly vyšlapaná kolečka. Natiya neměla sklony k sentimentálním projevům, ani k takhle mlčenlivým ne, zvlášť když by to mohlo narušit její dokonalý časový harmonogram. Teď ale prodlévala na místě, stejně jako její slova, která nás provázela do údolí. *Duchové jsou pořád tady.*

„Byl výjimečný?“ zeptala jsem se.

Přikývla. „Všichni byli. Ale Jeb mě učil. Důležité věci, takové, co mi pomohly přežít.“ Otočila se k nám a přejela po nás ostrým pohledem. „Které jsem *doufám* naučila já vás.“ Pak její pohled změkl a husté černé řasy vrhly stín pod tmavé oči. Pozorovala nás, jako by byla zkušený vojevůdce a my její ubohé vojsko. Což vlastně nebylo daleko od pravdy, napadlo mě. Jsme nejmladší z Rahtanu, ale *jsme Rahtan*. To

už něco znamená. Hodně to znamená. Královnina elitní garda. Do té se žádní packalové nedostanou. No, většinou ne. Byly jsme dobře vycvičené, měly jsme nadání. Na mně Natiyin pohled spočinul nejdéle. Tuhle výpravu jsem měla na povel, mou zodpovědností bylo činit rozhodnutí. Ne pouze správná, ale dokonalá. Což znamenalo nejen uspět, ale postarat se o bezpečí nás všech.

„My to zvládneme," ujistila jsem ji.

„Jo, zvládneme," souhlasila Wren a netrpělivě si odfoukla z čela tmavou kadeř. Už chtěla pokračovat v cestě. To čekání nás všechny vyčerpávalo.

Synové si zakroutila konce dlouhých, sytě žlutých copů. „Zvládneme to skvěle, samozřejmě, protože…"

„Já vím," přerušila ji Natiya a zvedla ruku, aby zabránila Synové ve zdlouhavém projevu. „Dobře. Jen nezapomeňte, nejdřív musíte jet do osady. Ďáblův Chřtán přijde až potom. Na všechno se důkladně vyptejte. Shromážděte informace. Obstarejte si zásoby. A hlavně, než se tam dostaneme my, chovejte se nenápadně."

Wren si odfrkla. Nenápadnost byla moje silná stránka, ale tentokrát ne. Tentokrát jsem měla v úmyslu vyvolat menší pozdvižení.

Napjatý rozhovor přerušil dusot kopyt. „Natiyo!"

Otočily jsme se k Ebenovi, jehož koni odletovaly drny od kopyt. Oči Synové se rozjasnily, jako by do nich právě zasvítilo slunce. Eben nás objel, ale jeho pohled patřil jen Natiye. „Griz už brblá. Chce vyrazit."

„Už jdeme," odpověděla a rozložila tu bílou látku, kterou nesla. Byla to košile. Moc krásná košile. Otřela si ji o tvář a pak ji položila na kamennou mohylu. „Cruvaské plátno, Jebe," zašeptala. „To nejjemnější."

Dojely jsme k ústí údolí a Natiya se zastavila, aby se do něj naposledy ohlédla. „Pamatujte si to," ozvala se. „Dvacet tisíc. Tolik lidí tady za jediný den zahynulo. Venďanů, Morrighanců a Dalbrečanů. Všechny jsem je neznala, ale někdo ano. Někdo, kdo by jim sem nosil luční kvítí, kdyby mohl."

Nebo jemné cruvaské plátno.

Teď už jsem věděla, proč nás sem Natiya přivedla. Na královnin rozkaz. *Dívejte se. Pořádně se dívejte a myslete na ty ztracené životy. Životy skutečných lidí, které někdo miloval. Než se vydáte splnit úkol, který jsem vám dala, podívejte se na tu zkázu a vzpomeňte na to, co ji způsobilo. Co by se mohlo opakovat. Mějte na paměti, co je v sázce. Draci se nakonec vždycky probudí a vylezou ze svých temných doupat.*

Viděla jsem naléhavost v královnině pohledu. Slyšela ji v jejím hlase. Nešlo jen o minulost. Bála se o budoucnost. K něčemu se schylovalo a ona se to zoufale snažila zastavit.

Přejížděla jsem pohledem po údolí. Takhle z dálky všechny ty kosti a rozbité povozy splývaly v poklidné travnaté moře, pod jehož hladinou se skrývala pravda.

Nic není nikdy takové, jak se na první pohled zdá.

Grizovo bručení nad tím, že už musíme sbalit tábor, nebylo žádnou novinou. Rád se utábořil brzy a vyrážel brzy, někdy ještě za tmy, jako by chtěl předhonit slunce. Když jsme se vrátily, měl už věci naložené na koni, ohniště bylo uhašené. Netrpělivě nás sledoval, jak si balíme pokrývky a vaky.

Hodinu jízdy odsud se naše cesty měly rozdělit. Griz měl namířeno do Civiky, hlavního města Morrighanu. Královna chtěla poslat jistou zprávu svému bratrovi, tamnímu králi, a nedůvěřovala nikomu jinému natolik, aby ho tím pověřila, ani cvičeným valspreyům, kteří se obvykle pro doručování zpráv na velké vzdálenosti používali. Valspreye by mohli napadnout jiní ptáci, nebo je mohl někdo zastřelit a zprávu si přečíst. Zato Grize nezastaví nic. Mohla ho leda zdržet krátká zajížďka do Terravinu, a možná proto tak pospíchal. Synové ho často popichovala, že tam má svou milou, a to Griz pokaždé vztekle vybuchl. Byl to gardista Rahtanu ze staré školy, jenže garda se změnila. Už to nebyla desítka vybraných strážců, kteří poslouchali příkazy na slovo. Teď se náš počet rozrostl na dvacet, ovšem to nebylo jediné, co se s příchodem královny k moci změnilo. Tak třeba já.

Když jsem začala skládat svůj stan, Griz přišel ke mně a koukal mi přes rameno. Jen já jediná spala ve stanu. Maličkém, nezabral moc místa. Když mě s ním viděl poprvé při výpravě do jižní provincie, chtěl mi to zakázat. *My stany nepoužíváme,* řekl mi s hlubokým znechucením. Pamatuju si, jak jsem se tehdy styděla. V dalších týdnech jsem to pokoření přetavila v odhodlání. Slabost z vás dělá terč – a já si už hodně dávno předsevzala, že už ze sebe terč nikdy udělat nenechám. Pohřbila jsem hanbu hluboko pod pečlivě vyrobenou drátěnou košilí, jíž urážky nepronikly.

Grizova hrozivá postava se nade mnou tyčila jako stín hory. „Máš něco proti mé technice skládání?“ zeptala jsem se.

Mlčel.

Otočila jsem se k němu a vyštěkla: „*Co* je, Grizi?!“

Zamnul si strniště na bradě. „Odsud k Ďáblově Chřtánu je rozlehlá otevřená krajina. Pustá a prázdná… rovina.“

„Kam tím míříš?“

„Budeš… zvládneš to?“

Narovnala jsem se a přitiskla si složený stan na břicho. Vzal mi ho. „Já to chápu, Grizi. Klid.“

Váhavě přikývl.

„Otázka je,“ vyslovila jsem úmyslně zvolna, „jestli něco nebude chybět *tobě*?“

Podmračeně, tázavě mě sledoval. Pak se zachmuřil ještě víc a sáhl si k boku.

S úsměvem jsem mu podala jeho dýku.

Grizovo zamračení se změnilo ve zdráhavý úšklebek. Vrátil dýku do prázdné pochvy. Uznale nazdvihl obočí a doporučil mi: „Drž se v závětří, Desítko.“

Desítka, moje tvrdě získaná přezdívka. Uznale jsem zakmitala prsty.

Nikomu nedám zapomenout na to, jak jsem si ji vysloužila.

„Nechtěls jí spíš říct, ať neplivá proti větru?“ zavolal Eben.

Zamračila jsem se na něj. A nikdo, zvlášť ne Eben, nedá zapomenout mně, jak jsem se dostala do Rahtanu. Ten den, kdy jsem královně plivla do tváře.

KAPITOLA DRUHÁ

KAZI

Když jsem královnu uviděla, kráčela úzkými zaneřáděnými ulicemi Brightmistu. Neplánovala jsem to, jenže i neplánované události nás mohou zavést na cesty, kudy jsme nikdy nechtěli kráčet, změnit naše osudy a to, co nás určuje. Kazimyra: sirotek, neviditelná pouliční krysa, holka, která se vzepřela královně, gardistka Rahtanu.

Na jednu cestu mě osud postrčil, když mi bylo šest, a v den, kdy jsem plivla královně do tváře, mě to poslalo zase na jinou. Ten okamžik nejenže určil moji budoucnost, ale královnina nečekaná reakce – úsměv – určila její vládu. Meč měla přitom zavěšený v pochvě u pasu. Dav bez dechu čekal, co se stane. Věděli, jak by to se mnou dopadlo předtím. Být na jejím místě Komizar, už by moje tělo leželo na zemi o hlavu kratší. Její úsměv mě vyděsil víc, než kdyby tasila. V tu chvíli jsem s naprostou jistotou pochopila, že stará Venda, v níž jsem uměla přežívat, je pryč, že už se nikdy nevrátí. A královnu jsem za to nenáviděla.

Když zjistila, že nemám žádnou rodinu, která by si pro mě mohla přijít, nařídila strážím, které mě držely, aby mě odvedly do Síně Svatyně. Myslím, že to od ní bylo moc chytré. Až příliš chytré na tak mladou královnu. Byla jsem jedenáctiletá holka z ulice, ze světa uzavřeného všem vetřelcům. Tam bych ji přechytračila – stejně jako všechny ostatní. To byla moje říše. Měla jsem pořád všechny prsty – a pověst, kterou jsem si díky tomu zasloužila. V ulicích Vendy mi s tichou úctou říkali „Desítka“.

Mít pořád všech deset prstů bylo u zloděje ve staré Vendě něco nevídaného. U *údajného* zloděje, protože kdyby mě někdy chytili s něčím kradeným, byla bych Devítka. Osm přednostů městských čtvrtí, kteří měli trestat krádeže, pro mě mělo jinou přezdívku. Říkali mi Stín a přísahali, že i v pravé poledne kolem sebe dokážu vyčarovat stín, který mě ukryje. Některým stačilo, aby mě zahlédli přicházet, a už si mnuli schované amulety. Znát polohu stínů bylo důležité, ale ještě víc se vyplatilo znát lidi na ulici a jejich strategie. Vypilovala jsem svoje umění manipulovat s nimi, štvát proti sobě jednotlivé přednosty a kupce, jako bych byla hudebník a oni bubínky pod mýma rukama, přiměla jsem je chvástat se před ostatními, že jim já nikdy nic neukradnu. Zařídila jsem to tak, aby se cítili tak chytří a prozíraví, až nemohli nikdy připustit, že bych je připravila o jejich zboží, na které jsem už měla jinde odbyt. Jejich pýcha byla mým komplicem, stejně jako klikaté uličky, průchody a podzemní chodby, kde jsem se vyučila řemeslu. Do práce mě jako nelítostný mistr popohánět můj žaludek. Ale byl tu ještě jiný hlad toužící po ukojení, hlad po odpovědích, které jsem ve skladištích okradených kupců najít nemohla. To byla má hlubší a temnější motivace.

Jenže kvůli královně jsem mohla téměř přes noc pozorovat, jak se moje říše hroutí. Měla jsem za sebou léta tvrdé dřiny, abych si získala pozici zlodějského esa. A nikdo mě o ni nepřipraví. Klikaté přelidněné ulice Vendy a podzemní chodby pod nimi byly jediným světem, který jsem znala a kterému jsem rozuměla. Jeho obyvatelé oceňovali teplo koňských koblih v zimě, nůž v režném pytli a cestičku z vysypaného obilí, kterou si tak vytvářeli, podmračený výraz kupce, jemuž došlo, že má v košíku o vejce míň – a když jsem na ně někdy měla vztek, tak i o celou slepici, která na těch vejcích seděla. Dokázala jsem krást čím dál větší a hlučnější věci.

Kéž bych mohla prohlásit, že jsem kradla jen z hladu, jenže to bych lhala. Někdy jsem okrádala přednosty jen proto, aby jejich zoufalé životy byly ještě zoufalejší. Často jsem si říkala, kdybych byla já přednosta, nechávala bych lidem usekávat prsty, jen abych si zajistila trvalou moc? Protože moc, jak jsem zjistila, může být stejně lákavá jako pecen čerstvého chleba. A ta trocha moci, kterou jsem nad nimi měla, mi někdy místo jídla úplně stačila.

S novými smlouvami mezi královstvími, které dovolovaly osídlení Cam Lanteux, začali lidé, které jsem okrádala, jeden po druhém odcházet zkusit si nový život na nekonečných pláních. Ze mě se stal oškubaný pták marně pleskající křídly, náhle zbytečný. Představa stěhování na farmu uprostřed pustiny mě děsila. Něco takového bych neudělala… nemohla udělat. To jsem zjistila už v devíti, kdy jsem se vydala nedaleko za hradby Svatyně hledat odpovědi, které mi nedávaly spát. Když jsem se ohlédla na město, které mizelo za mnou, a uvědomila si, že jsem jen tečka uprostřed opuštěné krajiny, nemohla jsem náhle dýchat a obloha zběsile kroužila kolem mě. Narazilo to do mě jako vlna. Nebylo kde se ukrýt. Nikde žádný stín, s nímž bych mohla splynout, žádné chlopně stanu, pod nimiž bych se mohla schovat. Žádné postele, pod které bych mohla vklouznout, kdyby mě chtěl někdo chytit. Nebylo tu kam utéct. Můj svět – podlahy, stropy, stěny – se rozplynul a rozlétl se do povětří. Jen s vypětím sil jsem se dokázala vrátit do města a už z něj nikdy neodešla.

Věděla jsem, že pod širým nebem nepřežiju. Plivnutí do tváře královny bylo mým chabým pokusem ochránit způsob života, který jsem si vypěstovala. Už jednou mi můj život ukradli. Odmítala jsem to připustit znova, jenže se to stalo. Příliv se nedá zadržet. Nový svět mi šplouchal kolem kotníků jako voda valící se na pobřeží, která mě vtahovala do proudu.

Mé první měsíce v Síni Svatyně byly dost bouřlivé. Nechápu, proč mě tenkrát někdo neuškrtil. Zasloužila bych si to. Kradla jsem všechno, na co mi padl zrak, i to, na co nepadl, a nosila to tajnou chodbou pod schodiště do Východní věže. Mé pozornosti nezůstaly ušetřené ani soukromé komnaty. Natiyin oblíbený šátek, Ebenovy boty, dřevěná vařečka z kuchyně, zbraně, knížky, halapartny, královnin kartáč na vlasy. Někdy jsem to vracela, jindy ne, rozdělovala jsem svou přízeň a nepřízeň jako rozmarná vládkyně. Když jsem potřetí ukradla Grizovi břitvu, řval jako medvěd a pronásledoval mě chodbami paláce.

Jednoho dne si mě královna zavolala na ochoz, kde se scházela Rada, aby mě pochválila. Prohlásila, že v oboru krádeží už jsem dosáhla mistrovství, a teď je načase naučit se něco dalšího.

Vstala a podala mi meč, který jsem ukradla.

Zadívala jsem se jí do očí a žasla nad tím, jak se k němu dostala. „Já tu chodbu taky moc dobře znám, Kazimyro. Nejsi jediná, kdo se kdy tajně plížil po Svatyni. Pro tohle ale můžeme mít lepší využití, než aby to rezivělo pod temným vlhkým schodištěm, nemyslíš?“

Vůbec poprvé jsem neodporovala.

Chtěla jsem se naučit víc. Nechtěla jsem jen schovávat meče, nože a mačety, které jsem nakradla. Chtěla jsem se je naučit používat, a to pořádně.

Terén byl teď rovnější, jako by náš příjezd očekávaly neviditelné obří dlaně a uhlazovaly před námi všechny pahorky. Stejné ruce zřejmě odstraňovaly z krajiny trosky. Bylo zvláštní najednou nevidět nic. Ještě nikdy jsem necestovala tak dlouho krajinou, kde by nebyly vůbec žádné stopy po předchozím světě. Trosek po předcích byla všude spousta, jenže tady se nedalo narazit ani na jedinou napůl zborcenou zeď, která by poskytla trochu stínu. Nutila jsem se dýchat dlouze a zhluboka, soustředila jsem se na jeden bod v dálce a předstírala sama před sebou, že tam na mě čeká kouzelné město ukryté ve stínech.

Griz se zastavil a domlouval se s Ebenem a Natiyou, kde se sejdeme. Bylo načase, aby se naše cesty rozdělily. Když porada skončila, Griz se otočil a podezíravě se zadívala na nesmírnou pustinu před námi, jako by něco vyhlížel. Jeho pohled nakonec spočinul na mně. Protáhla jsem se a usmála se, jako bych si užívala výlet pod letní oblohou. Slunce stálo vysoko a házelo ostré stíny na jeho obličej zjizvený v bojích. Vrásky kolem očí se mu prohloubily.

„Ještě něco. Na tomhle úseku si hlídejte záda. Přišel jsem tady nedaleko o dva roky života jen proto, že jsem se včas nepodíval přes rameno.“ Pak nám pověděl, jak ho tu s jedním dalbreckým vojákem zaskočili lovci lidí a odvlekli je na nucené práce do dolu.

„Jsme dobře ozbrojené,“ připomněla mu Wren.

„A máme Synové,“ dodala jsem. „Ty nás pohlídáš, viď, Syn?“

Zamžikala řasami, jako by zrovna měla vidinu, a přikývla. „Jasně.“ Chlácholivě zatřepotala prsty. „Tak už si jeď za svou milou.“

Griz zaklel a mávl rukou, jako by mu taková hloupost za nic víc ani nestála. Zamumlal nějakou nadávku a rozjel se pryč.

Podařilo se nám odpoutat se od Natiyi, aniž jsme si musely vyslechnout její další pokyny. Na všem už jsme se dohodli předem, na všech úskocích i na tom, co musíme vykonat doopravdy. Eben a Natiya mířili na jih do Parsussu, hlavního města Eislandie, aby si promluvili s jejím králem a upozornili ho, že vstoupíme na jeho území. Byl to farmář, tak jako většina Eislanďanů, a celou jeho armádu tvořila asi dvacítka gardistů, kteří zároveň pracovali na jeho polích. Určitě neměl prostředky, aby se zabýval nějakým narušením svého území. Griz o něm mluvil jako o slabochovi, který reaguje spíš nervózně než rozhodně a nedokáže nijak kontrolovat vzdálené severní oblasti. Královna si byla jistá, že panovník Eislandie nebude nic namítat, ale protokol od ní vyžadoval, aby ho informovala. Bylo to diplomatické opatření pro případ, že by se něco vymklo z rukou.

Já ale Natiye slíbila, že se nic nevymkne.

Eislandský král se každopádně dozví jen záminku, pod níž vstoupíme na jeho území, ne náš skutečný cíl. To bylo pečlivě skrývané tajemství, ne něco, co bychom chtěli vykládat cizímu panovníkovi.

Schovala jsem mapy a pobídla koně směrem k Ďáblovu Chřtánu. Synové se ohlédla na Natiyu a Ebena, aby posoudila, jak daleko od sebe jedou, jak moc se mezi sebou baví. Nechápala jsem, proč k němu cítí takovou náklonnost, ale Eben nebyl jediný. Synové milovala se do někoho zamilovat. Sotva jsme se dostaly z doslechu, zeptala se: „Myslíte, že to spolu dělají?“

Wren zasténala.

Doufala jsem, že myslí něco jiného, ale stejně jsem se zeptala. „Kdo jestli dělá co?“

„Eben a Natiya. No, víte. *To*.“

„Ty jsi ta, co má dar,“ připomněla jí Wren. „Takže bys to měla vědět.“

„Mám sny,“ opravila ji Synové. „A kdybyste se vy dvě trochu snažily, měly byste je taky.“ Ramena se jí zachvěla znechucením. „Jenže tohle je sen, o který vážně nestojím.“

„Já ji chápu," prohodila jsem k Wren. „Jsou věci, které si člověk nechce představovat, ani o nich snít."

Wren pokrčila rameny. „Nikdy jsem je neviděla se líbat."

„Ani se držet za ruce," dodala Synové.

„Jenže ani jeden z nich není ten typ, co dává city najevo," připomněla jsem jim.

Synové se zamyšleně zamračila. Nikdo z nás nevyslovil to, co jsme věděly. Eben a Natiya si byli hluboce oddaní, a to velice vášnivým způsobem. Tušila jsem, že mezi nimi toho probíhá mnohem víc než polibky, i když jsem se tím nijak zvlášť nezabývala. Vlastně mi na tom nijak nezáleželo a ani jsem to nechtěla vědět. V jistém smyslu jsem asi byla jako Griz. V první řadě jsme byli gardisti Rahtanu, a na další věci už nezbýval čas. „Další věci" jen komplikovaly člověku život. Moje krátké vztahy s vojáky nakonec vždycky skončily jako rozptýlení, o kterém jsem usoudila, že ho nepotřebuju. Bylo to riskantní, vyvolávalo to ve mně myšlenky na budoucnost, která možná vůbec nenastane.

Jely jsme bok po boku a Synové obstarala většinu mluvení, tak jako obvykle. Vyplňovala dlouhé hodiny jízdy svými postřehy, ať už o tom, jak se dlouhá tráva otírá o spěnky našich koní, nebo nám líčila, jakou pórkovou polévku dělá její teta. Věděla jsem, že jedním z důvodů, proč pořád klábosí, je snaha rozptýlit mě. Chtěla, abych nemusela myslet na ten rovný prázdný svět, který se přece mnou občas zavlnil a zhoupl, hrozil, že se mi nahrne do otevřených úst. Někdy mi hovor pomáhal. A jindy jsem se musela rozptýlit jinak.

Wren najednou zvedla ruku jako varování a signál, že se máme zastavit. „Jezdci. Půlnoční strana," ohlásila. Ostří její *zíethe* proťalo vzduch, jak ji vytrhla z pochvy. Synové založila do luku šíp. V dálce se nad plání mihotal temný mrak a zvětšoval se, jak se k nám blížil. Tasila jsem meč, jenže mrak se náhle zvedl k obloze. Přelétl nad námi se zmítající se antilopou v drápech. Vítr, který vířila křídla toho stvoření, nám rozevlál vlasy, a všechny jsme se instinktivně přikrčily. Koně se vzpínaly na zadních. Ve zlomku vteřiny bylo po všem, tvor zmizel.

„Jabavé!" zavrčela Wren, když jsme se snažily uklidnit koně. „Co to kčertu bylo?"

Před tímhle nás Griz zapomněl varovat. Už jsem o takových stvořeních slyšela, spíš jen povídačky, ale myslela jsem si, že se vyskytují mnohem dál na sever, nad Infernatterem. Tak dnes už asi ne.

„To je racaa," ozvala se Synové. „Pták, který žere valspreye. Ale lidi asi ne."

„Asi?!" vyjekla Wren. Snědé tváře jí plály hněvem. „Takže ty to nevíš jistě? Myslíš, že chutnáme o tolik jinak než antilopy?"

Vrátila jsem meč do pochvy. „Můžeme doufat, že podstatně jinak."

Wren se uklidnila a odložila *ziethe*. Nosila dvě, na každém boku jednu, a neustále si je ostřila. S dvounohými útočníky si dokázala poradit snadno, jenže útok z nebe pro ni byl něčím novým. Viděla jsem, jak si to přebírá v hlavě. „Dokázala bych ho složit."

Nepochybně ano. Wren v sobě měla houževnatost jezevce zahnaného do kouta.

Démoni, kteří ji poháněli, byli stejně nároční jako ti mí, a Wren vybrousila své schopnosti do nejtenčího, nemilosrdného ostří. Sledovala, jak jí celou rodinu povraždili na náměstí Blackstone, když se jejich klan dopustil té chyby, že provolával slávu zajaté princezně. Totéž prožila Synové. Ta sice předstírala veselou nevinnost, ale pod její dobrosrdečnou tváří bylo stejně smrtící odhodlání. Zabila víc nepřátel než já a Wren dohromady. Sedm, pokud dobře počítám.

Teď vrátila šíp do toulce na zádech a zase spustila proud své výmluvnosti. Aspoň bude mít po zbytek cesty o čem mluvit. Racaa byl úplně novým rozptýlením.

Stín toho tvora ale nasměroval moje myšlenky na jinou cestu. Někdy za týden touhle dobou se rozlétneme nad Ďáblovým Chřtánem a vrhneme do jeho ulic naše stíny. A pokud to dobře dopadne, uchvátíme tam něco mnohem důležitějšího než antilopu.

Před šesti lety na našem kontinentu vypukla nejkrvavější válka, jakou kdy zažil. Tisíce mrtvých, ale za celým tím běsněním stálo jen pár lidí. Jeden z nich byl pořád naživu, a někteří se domnívali, že byl ze všech osnovatelů války tím nejhorším – kapitán Královských stráží z morrighanské citadely. Zradil království, které se přísahou zavázal chránit, postupně přivedl do pevnosti nepřátelské vojáky, aby oslabil Morrighan a způsobil jeho pád. Někteří vojáci, kterým velel, prostě

zmizeli – možná je odstranil, když začali mít podezření. Jejich těla se nikdy nenašla. Dopustil se bezpočtu zločinů, mimo jiné pomáhal při pokusu otrávit krále. Zosnoval vraždu korunního prince a jeho dvaatřiceti bojovníků. Od konce války byl kapitán Královských stráží nejhledanějším uprchlíkem na kontinentu.

Dvakrát unikl zatčení a vypadalo to, jako by zmizel z povrchu země. Pět let ho už nikdo neviděl, ale teď se náhodné spatření a kupec ochotný podělit se o tuhle informaci stali slibným vodítkem. *Obětoval vlastní království a tisíce životů, jen aby ukojil vlastní chamtivost,* řekla mi královna. *Hladoví draci můžou léta spát, ale nikdy nezmění své zvyky. Musíme ho najít. Mrtví si žádají spravedlnost a živí rovněž.*

Už před návštěvou údolí mrtvých jsem chápala, co dokážou draci skrytí přes den ve svých slujích, kteří vylétají pod rouškou noci a uchvátí ze světa všechno, po čem zatouží. Morrighanský uprchlík musí zaplatit za to, že kradl lidem sny a životy a neohlížel se přitom na nic, nestaral se o spoušť, kterou za sebou nechává. Některé stvůry můžou unikat navždycky, ale kapitán Illarion, který zradil své krajany a způsobil smrt tisíců lidí, neunikne. Jeho sluj ve Skalisku ho neukryje. Ukradnu ho z ní a bude platit. Dřív než jeho nenasytnost připraví o život další.

Potřebuju tě, Kazimyro. Věřím ti. A královnina důvěra pro mě znamenala všechno.

Pro tu práci jsem měla jedinečnou kvalifikaci a tahle mise znamenala nezaslouženou příležitost, abych odčinila své selhání. Před rokem jsem udělala chybu, která mě málem stála život a vrhla stín na téměř neposkvrněnou pověst královniny elitní gardy. *Rahtan* znamená „nikdy nezklamat“ a já zklamala zoufale. Neuplynul ani den, abych na to nemyslela.

Když jsem si velvyslance z Reux Lau spletla s jistým mužem, rozpoutalo to ve mně něco divokého, o čem jsem ani nevěděla, že to v sobě mám. Anebo se možná probralo to raněné zvíře v mém nitru, které jsem tak dlouho tajně krmila. Zmocnilo se mých končetin a vrhlo mě proti němu. Nechtěla jsem ho bodnout, ne vědomě, jenže pak nečekaně vyrazil v obraně. Můj útok přežil, čepel se naštěstí nedostala hluboko. Jeho zranění si vyžádalo jen pár stehů. Celý můj

oddíl byl uvězněn, ale pak se ukázalo, že jsem jednala na vlastní pěst, a ostatní propustili. Já zůstala v cele v jižní provincii víc než dva měsíce. Královna sama tam musela zajet, aby všechno urovnala a vyjednala moje propuštění.

Ty měsíce jsem měla hodně času na přemýšlení. Ve zlomku vteřiny jsem odhodila své sebeovládání i trpělivost – vlastnosti, na něž jsem byla pyšná a jež mi léta zachraňovaly kůži. Ještě horší bylo, že mě ten omyl přiměl zpochybnit vlastní paměť. Možná už si jeho tvář nedokážu správně vybavit. Možná se rozplynula tak jako mnoho jiných vzpomínek, a to mě děsilo ze všeho nejvíc. Jestli si ho už nevybavuju, může to být kdokoli, kdekoli.

Když jsme se vrátili, Eben pověděl královně o mé minulosti. Ani jsem netušila, odkud to ví. Sama jsem to nikomu nevyprávěla a nikdo se ani nestaral, kde se ta pouliční krysa jako já vzala. Podobných nás bylo tolik.

Královna si mě zavolala do soukromé komnaty. „Proč jsi mi nepověděla o své matce, Kazimyro?“

Srdce mi zběsile pádilo. Do krku mi vhrkla hutná slaná pachuť. Namáhavě jsem polkla a zpevnila kolena, protože jsem se bála, že se mi podlomí.

„Není o čem mluvit. Má matka je mrtvá.“

„Víš to jistě?“

V srdci jsem věděla. Modlila jsem se za to den co den.

„Jestli jsou bohové milosrdní.“

Královna se zeptala, jestli si o tom můžeme promluvit. Věděla jsem, že se mi snaží pomoct, a vážně jsem jí dlužila pořádné vysvětlení už za to, co pro mě udělala. Jenže tohle ve mně zůstávalo jako zauzlovaný šmodrchanec vzpomínek a hněvu, které jsem sama zatím nedokázala rozplést. Omluvila jsem se královně, ale nic jí nevysvětlila a vydala se do své komnaty.

Když jsem odcházela, narazila jsem na schodišti na Ebena a zastoupila mu cestu. „Do mých záležitostí ti nic není, Ebene, rozumíš?! Nestrkej do nich čumák!“

„Myslíš svou minulost, Kazi. To ale není nic, za co by ses měla stydět. Bylo ti šest let. Nemůžeš za to, že tvoje…“

„Drž hubu, Ebene! Už nikdy nemluv o mé matce, nebo ti podřízznu krk tak rychle a tiše, až ti ani nedojde, že už jsi po smrti."

Jeho paže vystřelila a přehradila mi cestu, takže teď zase nepouštěl on mě. „Musíš čelit svým démonům, Kazi."

Vrhla jsem se na něj, jenže jsem se přestala ovládat a on ne. Můj útok čekal. Otočil si mě zády k sobě a přišpendlil mě ke své hrudi tak pevně, že jsem málem nemohla dýchat, když jsem se proti němu vzpínala.

„Já ti *rozumím*, Kazi. Věř mi, já chápu, co cítíš," zašeptal mi do ucha.

Zuřila jsem. Vřískala. Nikdo tomu nemůže rozumět. Zvlášť ne Eben. Sama jsem pořádně nechápala vzpomínky, které ve mně probouzel, pokaždé když jsem se zadívala na jeho rozcuchané husté černé vlasy, které mu visely do očí, na tu bledou bezkrevnou pleť nebo temné hrozivé oči. Nechápala jsem, proč v něm vidím toho vozku z karavany Previzių, který se uprostřed noci vplížil do naší chatrče s lucernou v ruce a zasyčel: *Kde je ten spratek?* Při každém pohledu na Ebena jsem viděla samu sebe, jak se krčím v koutě v louži vlastní moči, příliš vyděšená, než abych se dokázala pohnout. Teď už jsem nebyla vyděšená.

„Dostalas druhou šanci, Kazi. Nezahazuj ji. Královna za tebe riskovala svůj krk. Nebude to dělat věčně. Teď už nejsi bezmocná. Můžeš napravit jiné věci."

Držel mě pevně, až už ve mně nezbyla žádná chuť se rvát. Když jsem se mu konečně vyprostila, pořád rozzuřená, rozběhla jsem se ukrýt do jedné z temných chodeb Svatyně, kde mě nikdo nenajde.

Později jsem od Natiyi zjistila, že mi Eben možná přece jen rozuměl. Bylo mu pět, když se musel dívat na sekeru, která se ponořila do hrudi jeho matky. Když musel přihlížet, jak jeho otce pohřbívají zaživa. Jeho rodina se pokusila usadit v Cam Lanteux před uzavřením dohod, které by je chránily. Byl moc malý, než aby mohl ukázat prstem na ty, kdo to udělali, netušil ani, z jakého byli království. Nemohl usilovat o spravedlnost pro své mrtvé, ale ta vzpomínka mu zůstala ostře v paměti. Když jsem Ebena poznala líp, když jsme spolu pracovali, už jsem v něm neviděla toho vozku Previzių.

Viděla jsem Ebena s jeho rozmary a zvyky, mladíka se stejně bolestnou minulostí.

Můžeš napravit jiné věci.

Ten omyl se pro mě stal bodem zlomu, novým začátkem. Víc než co jiného jsem toužila dokázat svou loajalitu té, která dala druhou šanci nejen mně, ale celé Vendě. Královně.

Jednu věc už nikdy nenapravím.

Ale možná jsou jiné, které bych mohla.

Pojďte blíž, bratři a sestry.
Dotkli jsme se hvězd
a prach možnosti je náš.
Leč dílo není dokončeno.
Čas se točí v kruhu. Opakuje se.
Musíme být připraveni.
Ač Drak teď odpočívá,
zase se probudí
a bude trýznit zemi
s břichem plným hladu.
A budiž to tak
povždy.

Píseň Jezelie

KAPITOLA TŘETÍ

JASE BALLENGER

Kam až dohlédneš, vidíš zemi, která je naše. Nikdy na to nezapomínej. Patřila mému otci a předtím jeho otci. Tohle je území Ballengerů a vždycky bylo, už od časů Předků. Jsme První rodina a každý pták, který nám přeletí nad hlavami, každý doušek vzduchu, každá kapka ve vodopádu tady patří nám. My jsme zákon. Vlastníme všechno, na co se podíváš. Nikdy si nenech mezi prsty proklouznout ani hrst hlíny, nebo přijdeš o všechnu.

Položil jsem otci ruku k boku. Pokožku měl chladnou, prsty ztuhlé. Byl mrtvý už celé hodiny. Připadalo mi to neuvěřitelné. Ještě před čtyřmi dny byl zdravý a silný, a najednou, když se vyhoupl na koně, se chytil za srdce a zhroutil se. Věštkyně tvrdila, že proti otci vyslal kletbu nepřítel. Léčitelka říkala, že selhává otcovo srdce a že se proti tomu nedá nic dělat. Ať už za to mohlo cokoli, během pár dní bylo po něm.

Jeho postel ještě obklopovalo dvanáct prázdných židlí po skončených vigiliích. Zvuky dlouhého loučení se proměnily v nevěřícné ticho. Odstrčil jsem židli a vyšel na balkon, kde jsem se zhluboka nadechl. Přede mnou se táhly hřbety kopců až k zamlženému obzoru. *Ani hrst,* slíbil jsem otci.

Ostatní čekali, až vyjdu zevnitř s jeho prstenem. S *mým* prstenem. Váha jeho posledních slov mi protékala tělem, silná a mocná jako ballengerovská krev. Přejížděl jsme pohledem tu nekonečnou krajinu, která byla naše. Znal jsem tu každý kopec, každý kaňon, každý

útes a řeku. *Kam až dohlédneš.* Teď jako by vypadala jinak. Ucouvl jsem z balkonu. Brzo můžu čekat potíže. Tak jako vždycky, když někdo z nás zemřel. Jako by nás ztráta jediného muže mohla učinit zranitelnějšími. Ta zpráva se brzy donese k dynastiím z ligy. Tohle byla špatná doba na umírání. Začala první sklizeň, Previziové chtěli vyšší výnosy za přepravu nákladů a Fertig požádal o ruku mou sestru. Ještě váhala. Fertiga jsem neměl rád, ale sestru jsem miloval. Zavrtěl jsem hlavou a odstrčil se od zábradlí. *Patrei.* Teď bylo všechno na mně. Dodržím svůj slib. Naše rodina zůstane silná, tak jako vždycky.

Tasil jsem dýku z pochvy a vydal se k otcově posteli. Odřízl jsem kroužek i s opuchlým prstem, stáhl ho z něj a nasadil si ho. Pak jsem se vydal do síně plné nedočkavých obličejů.

Zadívali se na mou ruku, na prsten se stopami otcovy krve. Předání moci bylo dokonáno.

Ozvalo se uznalé zamručení.

„Pojďte," vyzval jsem je. „Je čas se opít."

Naše kroky zněly chodbou s jediným cílem, který měla naše víc než desetičlenná skupina společný. Když jsme mířili ke dveřím, vyšla ze západního předpokoje má matka a zeptala se, kam jdu.

„Do hospody. Než se ta zpráva rozkřikne."

Vrazila mi pohlavek. „Rozkřiklo se to už před čtyřmi dny, pitomče. Supi větří smrt dřív, než doopravdy přijde, a krouží kolem. Příští týden už budou hodovat na našich kostech. A teď běž. Nejdřív pro požehnání do kostela. Pak se můžeš opít do němoty. Měj ale pořád po boku *strazu*. Tohle jsou nejisté časy!" Střelila varovným pohledem i po mých bratrech a ti poslušně přikývli. Matčiny oči se vrátily ke mně, pořád ocelové, pichlavé a planoucí, *jasné*, ale já v nich viděl tu bolestně vztyčenou zeď. Matka neplakala, ani když umřeli můj bratr a sestra. Přetavila svůj smutek v novou nádrž pro chrám. Zadívala se na prsten na mé ruce a hlava jí trochu klesla. Věděl jsem, že ji rozrušilo vidět ho na mé ruce po pětadvaceti letech, kdy ho vídala na otcově. Ti dva spolu notně posílili Ballengerovu dynastii. Měli jedenáct dětí – devět nás bylo pořád naživu – a jednoho adoptovaného syna, příslib

toho, že jejich svět bude ještě mocnější. Na to se matka soustředila, ne na své předčasné ztráty. Zvedla mou ruku ke rtům, políbila prsten a postrčila mě ke dveřím.

Když jsme kráčeli ze schodů z terasy, Titus potměšile zamumlal: „Nejdřív požehnání, pitomče!" Šťouchl jsem do něj ramenem a ostatní se chechtali, když jsme scházeli ze schodů. Byli jsme zralí na pořádně divoký večer. A na noc zapomnění. Vidět umírat někoho jako můj otec, někoho nedávno tak plného života, kdo vypadal, že má před sebou ještě dlouhá léta, bylo jako připomínka toho, že nám všem přes rameno nakukuje smrt.

Nejstarší bratr Gunner se ke mně přitočil, když jsme se vydali k našim čekajícím koním. „Teď se objeví Paxton."

Přikývl jsem. „Ale ne hned."

„Bojí se tě."

„Asi ne dost."

Mason mě plácl po zádech. „K čertu s Paxtonem. Stejně nepřijede dřív než na pohřeb, pokud vůbec. Prozatím tě hlavně musíme pořádně ožrat, *Patrei*."

S tím jsem počítal. Potřeboval jsem to stejně jako Mason a všichni ostatní. Potřeboval jsem se přes to přenést a vykročit s námi všemi dál. I když byl otec před smrtí hodně slabý, podařilo se mu toho posledním dechem hodně vyslovit. Bylo mou povinností to všechno vyslechnout a přísahat věrnost jeho odkazu, i kdybych to všechno slyšel už mockrát předtím – jako že ano. Vykládal mi to od narození. Měl jsem to vytetované v nitru, stejně jako erb Ballengerů na rameni. Naše dynastie – spojená pokrevními i jinými pouty – byla v bezpečí. Stejně se do mě jeho poslední namáhavě sípané pokyny zaryly hluboko. Otec nebyl připravený pustit otěže své vlády tak brzo. *Ballengerové se před nikým neskloní. Ať ona přijede k nám. To bude signál pro ligu.* Tuhle část pokynů bude možná trochu obtížnější splnit.

Supové z ligy spojených dynastií, kteří krouží nad naším územím v naději, že se ho zmocní – ti byli první, koho jsem musel rozdrtit. Paxtona především. Nezáleželo na tom, že je můj bratranec. Pořád to byl nemanželský potomek mého dávno zesnulého strýce, který zradil svou rodinu. Paxton ovládal malé území Rádž Nivad na jihu, ale to

mu nestačilo. Stejně jako ostatní z jeho rodiny i jeho sžírala žárlivost a chamtivost. I tak to byl příbuzný, takže přijede projevit úctu mému otci – a posoudit naši sílu. Rádž Nivad byl čtyři dny cesty odsud. Paxton zatím nemohl nic vědět, a pokud ano, bude mu trvat aspoň tak dlouho, než sem dorazí. Mám čas se připravit.

Naše *straža* zavolala na věž a vojáci z věže zavolali těm k bráně, aby nám uvolnili cestu. Těžká kovová konstrukce se s vrzáním otevřela a vyjeli jsme. Cítil jsem oči ostatních na sobě a svém prstenu. *Patrei.*

Ďáblův Chřtán byl v údolí hned pod Skaliskem, jen částečně viditelný přes hradbu obřích stromů, tembrisů, které ho obklopovaly jako koruna. Když jsem byl malý, řekl jsem otci, že na každý vylezu, až na vrcholek. Bylo mi osm a nechápal jsem, jak vysoko do nebe sahají, i když mi otec vyprávěl, že v jejich korunách sídlí bohové a lidem jsou ty výšky zapovězené. Beztak jsem se tak vysoko nedostal, ani vzdáleně ne. To nikdo. A stejně jako se koruny stromů vypínaly k obloze, jejich kořeny prorůstaly až do nitra země. Byly v téhle zemi ještě víc zakořeněné než Ballengerové.

Když jsme se dostali k úpatí kopce, Gunner zahalekal a pustil se napřed. My ostatní jeli za ním a dusot koní nám rozechvíval kosti v těle. Rádi jsme svůj příjezd do města jaksepatří oznamovali.

Zvon tiše zacinkal jako křišťálové poháry, když se setkají v přípitku. Jeho zvuk se rozléhal pod kamennými oblouky chrámu. Do města jsme přijeli hlučně, tady jsme se ale chovali s úctou. Naše rodina kostel respektovala, i když jsme měli rudé oči z celonočního hraní karet a zamlžené pohledy po sudech vypitého piva. Ještě pět úderů zvonu a můžeme jít. Gunner, Priya a Titus klečeli z jedné strany vedle mě, Jalaine, Samuel, Aram a Mason z druhé. Zabrali jsme celou první řadu. Naše *straža* – Drake, Tiago a Charus – klečeli za námi. Kněz mluvil prastarým jazykem, míchal popel s krví telete a pak přitiskl lepkavé krvavé prsty na čelo každého z nás. Naše obětiny přijali vážně se tvářící almužníci a prohlásili, že bohové jsou spokojeni. Asi víc než spokojeni. Bylo to tolik peněz, že za ně můžou zaplatit dalšího léčitele pro lazaret. Ještě tři zvonění. Dvě.

Jedno. Postavili jsme se, přijali požehnání a vážně se jako jeden muž vydali k východu z kostela. Vytesaní svatí stáli na sloupech a shlíželi na nás. Odříkávaná bohoslužba za námi letěla povětřím jako ochranářský duch.

Titus venku počkal, až bude u paty schodiště, a pak ostře hvízdl: Jde se do hospody. Platí nový *Patrei*. Dekorum tváří v tvář smrti vyneslo emoce na jeho vkus až moc blízko k hladině. Možná na vkus nás všech.

Ucítil jsem zatahání za plášť. Ve stínu sloupu se choulila věštkyně s kápí staženou do obličeje. Hodil jsem jí do košíku pár mincí.

„Co pro nás máš?" zeptal jsem se.

Pořád mě tahala za plášť, až jsem poklekl tak, abychom si viděli do očí. Ty její byly jako azurové kamínky plující bez těla v temném stínu její kápě. Její oči se upřely do mých a naklonila hlavu, jako by klouzala hlouběji. „*Patrei*," zašeptala.

„Tak už jsi to slyšela."

Zavrtěla hlavou. „Ne zvenčí. Zevnitř. Řekla mi to tvoje duše. Zvenčí… slyším jiné věci."

„Jako?"

Naklonila se blíž a promluvila tlumeně, jako by se bála, že nás uslyší někdo další. „Vítr šeptá, že přicházejí, *Patrei*. Přicházejí pro tebe."

Sukovitými prsty mě uchopila za ruku a políbila prsten. „Ať tě bohové ochraňují."

Jemně jsem se jí vymanil a vstal. „Tebe taky."

Její novina nebyla ve skutečnosti nic nového, ale nelitoval jsem mincí, které jsem jí dal.

Ještě jsem se ani nedostal pod schody, když se objevili dva z našich dozorců, Lothar a Rancell, a přitáhli někoho přede mě. Stlačili ho na kolena. Poznal jsem ho. Hagur z dobytčího trhu.

„Bral peníze pod rukou, aby pak nemusel platit daně," oznámil Lothar. „Přesně jak jste měl podezření."

Zíral jsem na obviněného. V jeho očích nebylo popření, jen strach. Vytrhl jsem nůž.

„Ne před chrámem," zaprosil a po tvářích mu stékaly slzy. „Prosím, *Patrei*. Nezostuďte mě před očima bohů."

Objal moje nohy, sklonil hlavu a vzlykal.

„Zostudil ses sám. Tos myslel, že na to nepřijdeme?“

Neodpověděl, jen prosil o milost a schovával obličej do kůže mých bot. Odstrčil jsem ho a jeho pohled se strnule upřel do mého.

„Nikdo nesmí zrazovat rodinu.“

Mizera horlivě přikývl.

„Ale bohové se nad námi slitovali,“ připomněl jsem. „*Jednou.* A tak to dělají i Ballengerové.“ Zastrčil jsem nůž do pochvy. „Postav se, bratře. Když žiješ v Ďáblově Chřtánu, patříš k naší rodině.“ Natáhl jsem ruku. Díval se na mě, jako by myslel, že je to nějaký trik, byl moc vyděšený, než aby se dokázal pohnout. Popošel jsem k němu, vytáhl ho na nohy a objal. *„Jednou,“* zašeptal jsem mu do ucha. „Pamatuj si to. A příští rok zaplatíš dvojnásobnou daň.“

Odtáhl se ode mě, děkoval mi, couval tak, až zakopával o vlastní nohy, a pak se najednou otočil a dal se na útěk. Už nás nebude okrádat. Bude pamatovat, že patří k rodině, a nikdo nezrazuje vlastní lidi.

Tak by to aspoň mělo fungovat.

Znovu jsem si vzpomněl na Paxtona a na slova věštkyně. *Přicházejí pro tebe.*

Paxton byl otrapa, pijavice se zálibou ve víně. Poradíme si s ním, tak jako jsme si poradili se vším ostatním.

Mrchožrouti uprchli i s našimi zásobami.

Jsou pryč? zeptal se.

Přikývl jsem.

Umíral mi v náručí, už teď byl jen popel a prach a přízrak své velikosti.

Vtiskl mi do dlaně mapu.

Tohle je ten pravý poklad. Odveď je tam. Teď je to na tobě. Ochraňuj je.

Sliboval, že tam je jídlo. Bezpečí. Sliboval to od chvíle, kdy spadla první hvězda. Už jsem nevěděl, co je to bezpečí. Bylo to slovo z doby předtím, než jsem se narodil. Z posledních sil mi stiskl ruku.

Vytrvej v tom bez ohledu na to, co budeš muset udělat. Nikdy se nevzdávej. Nevzdávej se.

Ano, odpověděl jsem, protože jsem chtěl, aby ve svých posledních okamžicích věřil, že jeho úsilí a oběti nebyly marné. Že nás nakonec zachrání.

Vezmi si můj prst, vyzval mě. *Jen tak se dostaneš dovnitř.* Vytáhl z vesty břitvu a podal mi ji. Zavrtěl jsem hlavou. To nemůžu. Nemůžu to udělat vlastnímu dědečkovi.

Teď, rozkázal mi. *Budeš muset dělat horší věci, abys přežil. Někdy budeš muset zabíjet. Tohle,* podíval se na svou ruku, *to nic není.*

Jak se mu mám vzepřít? Je hlavní velitel. Rozhlédl jsem se po těch, kteří nás obklopovali, s propadlými tvářemi plnými špíny a strachu. Většinu z nich jsem stěží znal.

Vtiskl mi břitvu do ruky.

Vy všichni jste teď jedno. Jste rodina. Ballengerova rodina. Chraňte se navzájem. Přežijte. Vy jste ti pozůstalí po lidstvu, pro něž bylo vybudováno Skalisko.

Bylo mi jen čtrnáct a ostatní byli ještě mladší. Jak máme být natolik silní, abychom se ubránili mrchožroutům, vichrům, hladu? Jak to máme zvládnout jen sami?

Teď, přikázal.

A já poslechl.

Ani nezasténal.

Jen se usmál, zavřel oči a vydechl naposledy.

A já se nadechl poprvé jako vůdce pozůstalých, pověřený svým dědečkem a velitelem, abych nesl dál prapor naděje.

Nevím, jestli to zvládnu.

Greyson Ballenger, 14

KAPITOLA ČTVRTÁ

KAZI

Ohrady na dobytek byly rozbité, dřevo poházené kolem, pach spálené trávy nám spaloval plíce. Pod kůží mi vyšlehl hněv, když jsem se rozhlížela po zkáze kolem. Wren a Synové běsnily vzteky. Naše poslání se náhle rozdrobilo a znásobilo jako odrazy v rozbitém zrcadle. Nakonec nám zuřivost poslouží, to jsme všechny věděly. Naše chatrná záminka, proč jsme tady – zkoumat porušování smluv – náhle získala obrysy, rozměry, obsah, ostrost, zuby, drápy a jed.

Osídlení se skládalo ze čtyř stavení, společného podlouhlého domu pro shromáždění, stodoly a několika kůlen. Všechny stavby byly poškozené. Stodola úplně zničená. Zahlédly jsme ohnutého muže, jak horečně okopává zahradu, jako by nevnímal tu zkázu všude kolem. Když nás spatřil přijíždět, zvedl motyku jako zbraň. Vzápětí ji spustil, když poznal Wrenin plášť v barvách klanu Meurasi. Moje kožená kazajka byla ozdobená thannisem, rostlinkou uctívanou ve Vendě, a kůň Synové měl na uzdě střapec jako zvířata kmenů z východních slatin. Pokud jste věděli, co hledat, všechny jsme z dálky vypadaly vendsky.

„Kdo to udělal?“ zeptala jsem se ho, sotva jsme přijely blíž, i když jsme to už věděly.

Muž narovnal shrbená záda. Jeho obličej byl zbrázděný lety strávenými na slunci, jeho lícní kosti byly jako unavené pahorky v propadlé krajině. Ve dveřích a škvírami v rozbitých okenicích za ním vy-

kukovaly další obličeje, osadníci příliš vyděšení na to, aby vyšli ven. Stařec se představil jako Caemus a vysvětlil nám, že záškodníci přijeli uprostřed noci. Byla tma a neviděl jim do tváří, ale určitě to byli Ballengerové. Jen týden předtím je přijeli varovat, ať si sbalí svoje stáda a vypadnou z jejich půdy. Jednu krávu si vzali jako pokutu.

Wren se rozhlédla kolem. „*Jejich půdy?* Tady uprostřed Cam Lanteux?“

„Všechna je jejich,“ odpověděl Caemus. „Kam až dohlédnou, podle nich. Každé stéblo trávy patří jim.“

Klouby Synové zbělely hněvem.

„Kde je váš dobytek?“ zeptala jsem se starce.

„Pryč. Všechna zvířata nám sebrali. Nejspíš jako poplatek za vzduch, který tady dýcháme.“

Všimla jsem si, že tu nikde nevidím ani koně. „A ti raviani, které vám daroval Morrighan?“

„Odehnali všechny, až na jednu starou herku, která nám tahá povoz. Pár z našich s ním odjelo do města pro zásoby, ale nejspíš toho moc nepřivezou. Venďani tady musí za všechno platit s přirážkou.“

Zaťal čelist a sevřel prsty kolem motyky. Venďané se hned tak něčeho neleknou, ale svěřil se nám s obavou, že se někteří zdejší osadníci možná vyděsili natolik, že už se ani nevrátí.

„Nebudete nikomu nic platit s přirážkou a ani dávat pokuty za vzduch, který dýcháte,“ prohlásila jsem a naposledy si prohlédla škody. „Může to nějakou dobu trvat, ale za tohle dostanete odškodnění.“

„Nestojíme o další potíže s…“

„Ostatní osadníci se vrátí a někdo vám zaplatí všechno, o co vás připravil.“

Pochybovačně se na mě zadíval. „Vy neznáte Ballengery.“

„To je pravda,“ připustila jsem. „A oni neznají nás.“

Ale brzo nás poznají.

Ďáblův Chřtán byl ještě třicet kilometrů daleko. Bylo to odlehlé tajemné město daleko od hlavního města Eislandie a jen málokdo o něm věděl něco jiného, než že je to rostoucí centrum obchodu.

Ještě před pár měsíci jsem o něm nikdy neslyšela. Očividně to bylo město dost velké, aby umožňovalo nákupy zásob a prodeje vlastní produkce osadníkům. Cestou ze zničené osady jsem byla unavená a podrážděná. Poslední noc jsem moc dobře nespala, ani ve stanu ne. Ta zoufalá rovina do mě klovala jako neúnavný pták a připadalo mi nemožné, aby někdy tady existovalo byť jen trochu větší město. Připadalo mi, že jsem se už celé dny pořádně nenadechla. Synové neustále žvanila, a když začala zase o racaa, vyštěkla jsem na ni jako vzteklá fena.

„Promiň," ozvala jsem se po dlouhé odmlce. „Neměla jsem na tebe tak vyjet."

„Asi mi došla čerstvá témata," prohlásila Synové.

Cítila jsem se vážně bídně, a o to horší bylo, že Synové *věděla*. Věděla, že nesnáším ticho, a jen se snažila mi ho něčím vyplnit. Byla jsem zvyklá na hluk města, trvalý šum, rachot, nářky, na zvuky lidí i zvířat, na tiché bubnování dešťových kapek na střechy, na šplíchání kol povozů v bahnitých kalužích, na povykování pouličních prodejců, kteří se někomu snažili prodat holuba, amulet nebo šálek horkého thannisu. Toužila jsem slyšet hukot řeky, řinkot zbroje vojáků pochodujících uličkami, hekání stovky mužů, kteří spouštěli most, cvakání pamětních kostí zavěšených na tisících opasků, a všechny ty zvuky spojené dohromady, jako by to bylo celistvé a živoucí stvoření.

Všechny tyhle věci mi pomáhaly se ukrýt. Byly mým brněním. Tohle ticho bičované větrem působilo, že jsem se cítila jako nahá. „Prosím tě," hlesla jsem, „jak jsi říkala, že rodí mláďata?"

„Snášejí vejce, Kazi," opravila mě Wren. „Tys vůbec neposlouchala."

Synové si odkašlala. Byl to její signál, abychom ztichly. „Povím vám místo toho příběh."

Wren a já jsme pochybovačně povytáhly obočí, ale i tak jsem byla Synové vděčná.

Ten příběh už nám vyprávěla mnohokrát, ale vždycky do něj přidala nové odbočky, které nás rozesmály. Vyprávěla o zkáze tak, jak o ní mluvili lidé z mokřin. Vrátila se přitom k jejich huhňavé ledabylé výslovnosti. V téhle verzi hrál důležitou roli anděl Aster. Bohové zlenivěli, nestarali se o zemi, jak měli, a Předkové se sami dosadili na

jejich místa, létali po nebi, překypovali silou, ale postrádali moudrost, ničili všechno, co jim stálo v cestě. A tak Aster, andělská strážkyně nebes, mávla rukou galaxií, nabrala do ní několik hvězd a hodila je po Zemi, aby zničila zlo, které tam přebývalo. Poté tam však našla Pozůstalé čistého srdce, nad nimiž se slitovala a vedla je z místa zkázy do bezpečí za branami Vendy. „A ty nejlepší z nich, samozřejmě, zavedla do mokřin a darovala jim tlusté rožněné prase s jiskřící hvězdou v tlamě." V každé verzi příběhu Aster darovala lidem z bažin něco jiného – většinou něco tučného a lahodného. Záviselo to na tom, jak velký hlad Synové právě měla.

Wren se ujala slova po ní a vyprávěla ten příběh tak, jak se tradoval v jejím kmeni. V něm nebylo žádné pečené sele, ale spousta ostrých dýk. Já neměla žádnou svoji verzi a žádný klan, do kterého bych patřila – i mezi Venďany jsem byla bez kořenů. Jednu věc měly ale všechny ty legendy o zkáze společnou. Vždycky to bylo tak, že bohové a andělé zničili svět, když se lidé sami snažili stát bohy a z jejich srdcí zmizelo milosrdenství.

A z lidstva zbyla jen hrstka Pozůstalých, nad nimiž se andělé slitovali, a ti založili dnešní království. Jenže jak nás královna často varovala, *dílo není dokončeno. Čas se točí v kruhu. Opakuje se. Musíme být připraveni.*

Teď to vypadalo, že musíme být připraveni na Ballengery.

Wren měla orlí zrak a jako první vykřikla: „Tamhle to je!"

V dálce za plání se zvedaly kopce a mezi nimi se konečně objevily rozeseté trosky, žíhající krajinu sytými bujnými stíny. Ale daleko za nimi, na úpatí hory ponořené do levandulové mlhy, se rozpíjela ještě temnější skvrna. Když jsme se blížily k ní, získávala obrys a barvu. Byla roztažená jako obrovský pes u nohou svého zasmušilého pána. Co za psisko byl Ďáblův Chřtán, anebo, což bylo důležitější, kdo je jeho pánem? Kolem něj se vznášel zelený ovál jako zlověstná ostnatá tiára. Stromy? Ale tak podivné, tak nepozemské. Takové jsem ještě nikdy neviděla.

Synové zadržela dech. „*Tohle* je Ďáblův Chřtán?"

Puls se mi zrychlil a vztyčila jsem se ve třmenech. Mije si odfrknul, připravený vyrazit do cvalu. Ještě ne, hochu, ještě ne.

Před námi se začaly vynořovat prastaré ulice jako záda podzemních hadů, kteří jako by se náhle vyloupli na povrch pod našima nohama.

„Páni," hlesla Wren. „Tohle muselo být město velké jako Svatyně."

Zhluboka jsem se nadechla uklidněním a posadila se do sedla. Tohle bude snadné.

Město bylo hned za hranicí Eislandie, jednoho z Menších království, které mělo tvar slzy s Ďáblovým Chřtánem ve špičce, vzdáleným a odlehlým od zbytku země. Vně hranic Eislandie stála pevnost Ballengerů Skalisko, která tomu všemu vévodila. Podle zpráv, které dostala královna, byla jejich pevnost nedobytná. Uvidíme.

Tohle město nemělo na rozdíl od vendské Svatyně žádné hradby, neobtékala je žádná Velká řeka, která by ho věznila ve svém sevření. Působilo jako neohrožený bojovník, jemuž se nikdo neodváží postavit do cesty. Jeho domy a stavby se zvedaly proti nebi jako silné ohnuté prsty a jedinou hradbou města jako by byl kruh vysokých stromů, které se tyčily do nebe jako obrovský záhadný věnec. Dovnitř se dalo vstoupit na mnoha místech, a pokud jsme mohly vidět, mířili do něj i jiní poutníci. Ještě pořádný kus od města si Wren vyhlédla šikovnou opuštěnou ruinu, kolem níž jsme projížděly, a se Synové tam schovaly některé naše rance. Pak jsme pokračovaly dál.

Do města sice přijíždělo hodně lidí, ale sotva jsme se v něm ocitly, přitahovaly jsme pohledy. Možná za to mohly erby Vendy na našich pláštích nebo něco v našich tvářích. Něco, co napovídalo, že jsme sem nepřijely nic nakupovat ani prodávat. Nebyly jsme zde z důvodů, které by místní schvalovali. A měli pravdu – to jsme nebyly.

Wren sykla. Zavrtěla hlavou. Zamumlala: „To se mi nechce líbit." Vytáhla *zeithe*, otočila se kolem sebe a zase ji zasunula do pochvy. Jílec narazil na kůži.

Se Synové jsme si vyměnily pohledy. Věděly jsme, že tohle přijde. Byl to Wrenin rituál, přehodnocovat každé riziko těsně předtím, než usoudí, že to riziko skutečně je. „Chceš to určitě udělat?" zeptala se mě. „Je to mocná rodina. Jestli tě zavřou…"

„Jo," přerušila jsem ji, než stačila navrhnout něco jiného. Tohle byl jediný způsob, jak by to mohlo vyjít. „Jak jsem řekla Grizovi, zvládnu to," připomněla jsem jim. Naše pohledy se setkaly. „A vy taky."

Wren přikývla. „Aspoň nezapomeň mrkat."

„Určitě," přikývla jsem.

Když člověk žije na ulici, řídí se spoustou nepsaných pravidel. Mrkání nebyl jen způsob, jak zabavit terč, byl to prostředek přežití.

Jely jsme dál do cizího města, zíraly kolem sebe a střídavě se upozorňovaly na nejrůznější podivnosti. Třeba na síť nesourodých staveb nad našimi hlavami, umístěných na ohnuté silné větve, které je podpíraly ve vzduchu. Zavěšené provazové mosty je propojovaly s dalšími stavbami. Do stromů se tak rozrůstaly domy, obchody, dokonce i jeden rozlehlý hostinec. Staré dlažební kostky Dávnověku byly propojené a doplněné novým lesklým mramorem. Obří stromy někde stály bok po boku jako stráže, s kmeny širokými jako dva povozy, a mezi jejich korunami pronikaly dolů jen střípky slunečního svitu. Ve středu města stromy ustoupily a nechaly tam volný prostor, aby slunce mohlo aspoň tady na Ďáblův Chřtán zářit bez omezení. Teď svítilo na bílou mramorovou budovu před námi a dodávalo jí nadpozemský třpyt.

Chrám.

Byla to dominanta širokého kruhového náměstí plného lidí, ruchu, hluku – a všeho, co jsem milovala. Zastavila jsem se, abych se tím vším mohla pokochat, a pak jsem na pár vteřin zadržela dech. Byl to zbytečný zvyk, jehož jsem se nemohla zbavit. Už zase jsem pátrala v davu po tváři, která mě pronásledovala, ale nebyla tu. Vzdychla jsem úlevou i zklamáním. Když jsme se vydaly kolem náměstí, všimla jsem si, že ulice z něj vedou paprskovitě do všech směrů. Našly jsme nájemní stáje, kde jsme mohly nechat nakrmit a napojit koně. Když Wren a Synové odvedly naše koně do stání, zeptala jsem se majitele, kudy se dostanu k soudci.

„To nemusíte daleko. Koukáte se na něj."

Soudci, které jsem poznala v Reux Lau, neprovozovali navíc stáje. „Takže vy tady zajišťujete pořádek?"

„Jo, mám na to lidi. Je nás deset." Zatáhl ramena a přimhouřil oči. „Co potřebujete?"

Pověděla jsem mu, kdo jsem, že jsem přijela z pověření krále Eislandie, což bylo jen kousek od pravdy, a že také královna Vendy si přeje vyšetřit porušování smluv o ochraně osadníků.

Místní soudce nezastíral, že si pomalu prohlíží mou postavu, vysoké boty, meč a dýky u opasku. Zastavil se u nich pohledem. „Vo žádným porušováním nevím."

No to jistě.

Popošla jsem k němu a chlap o krok ucouvl. Zřejmě znal pověst Rahtanu. „Jako osoba pověřená vyšetřením záležitosti vaším panovníkem vás žádám, abyste mi řekl všechno, co víte."

Zavrtěl hlavou a pokrčil rameny. Nic. Klidně bych z toho zmetka upletla vánočku, ale na to bylo ještě brzy. Musela jsem ulovit větší kořist. „Tady ve městě jsou Venďané z osídlení, kteří přijeli nakupovat zásoby. Víte o nich?"

Zřejmě se mu ulevilo, že se vyptávám na tohle. „Jo, jistě." Najednou vypadal ochotně. „Ráno jsem je viděl, šli tímdle směrem." Ukázal na jednu z ulic z náměstí. „Je tam kupec, co…"

„Je pravda, že tady Venďané platí dvojnásobek obvyklých cen?"

Pokrčil lhostejně rameny. „Vo tom taky nic nevim, ale něco vám řeknu. Lidi tady jsou loajální a todle město patří Ballengerům. Vždycky patřilo."

„Zajímavé," prohodila jsem. „Je vám známo, že Ďáblův Chřtán se nachází na území Eislandského království, nikoli na teritoriu Ballengerových?"

Koutky mu zacukaly úšklebkem. „Někdy je to těžký poznat. Půlka lidí z města je s nima spřízněná a druhá půlka jim dluží."

„Ano? A ke které půlce patříte vy, soudce?"

Vrátil se ke své mlčenlivosti a jen se ušklíbl. Otočila jsem se k odchodu a soudce na mě zavolal:

„Jen přátelský varování. Dejte si bacha, komu šlápnete na kuří voko!"

Přátelský. To jistě.

Počkala jsem na Wren a Synové, trochu jsme se cestou ke krámu poptaly. Odpovědi místních byly podobné jako ty soudcovy. Nikdo nic nevěděl. Netušila jsem, jestli nám nechtějí nic říct, protože jsme

z Rahtanu, nebo proto, že o Ballengerových se bojí mluvit špatně s kýmkoli.

Před kupeckým krámkem se klenula pruhovaná markýza nad sudy a bednami s nejrůznějšími potravinami – zrním, sušenými fazolemi, soleným i uzeným masem, barevným ovocem a zeleninou. Všechno bylo vyrovnané v úhledných řadách. Ta hojnost mě překvapila, tak jako vždycky, když jsem cestovala do cizích měst. Uvnitř obchodu bylo vystavené i další zboží, nejen potraviny. Přes výklad jsem viděla lopaty, štůsky látky, police s tinkturami. Vedle stál povoz se zapřaženým starým koněm a mě napadlo, jestli patří vendským osadníkům. Když jsme přicházely, všimla jsem si prodavače, který odháněl děti hrající si vedle beden s pomeranči. Jazyk mě začal brnět. *Zářivé šťavnaté pomeranče.* Ochutnala jsem tenhle plod jen jednou v životě, ukradla jsem ho z domu jednoho přednosty. Hledala jsem tam něco jiného, jenže pomeranč ležel uprostřed stolu jako vzácná dekorace. Očichala jsem ho a pak si ho vesele oloupala. Slupky jsem odhodila na stůl, aby přednosta viděl, jak skončil jeho poklad. S každým odtrhnutím kůry jsem se nadechla rajské vůně plodu. Sotva mi jeden dílek přešel přes rty, věděla jsem, že je to božská pochoutka, první, co bohové stvořili.

Tváře mě zabolely vzpomínkou na šťavnatou dužninu praskající v mých ústech. Fascinovalo mě i to, jak pomeranč vypadá, ty půlměsíčky naskládané do koule s naprostou dokonalostí. Ten ukradený byl můj první a poslední. Pomeranče se do Vendy dostávaly jen zřídka v karavanách Previziů a byly luxusem vyhrazeným guvernérům a přednostům. Obvykle je dostávali jako dary od Komizara spolu s dalšími vzácnostmi, které dokázal obstarat jen on. Chápala jsem, proč děti tak toužebně pokukují právě po tomhle ovoci.

Z krámku vyšla žena, zavolala na děti a všichni zamířily k povozu. Děti si nasedly dozadu a braly si od ní věci, které nakoupila. Sotva naložily všechno zboží, jejich oči se zase úpěnlivě upřely na pomeranče.

Wren na ženu zavolala vendsky a ta vytřeštila oči, že slyší svou mateřštinu. Tady se mluvilo landesky, což byl jazyk podobný morrighanštině, která na kontinentu dominovala.

Když jsme došly blíž k vozu, Synové se zeptala: „Jste z osady?“

Žena se kolem sebe nervózně rozhlédla. „Ano," potvrdila tiše. „Měli jsme tam potíže. Část našich zásob a skladiště shořely, takže jsme se museli vydat do města pro nové."

Vysvětlila nám, že na nákup použili svoje poslední peníze. Slyšela jsem, jak se jí hlas chvěje strachem. Jejich skupina sem přišla z Vendy proto, aby unikli hladovým obdobím, která pravidelně způsobovala neúroda a drsné počasí. Obrovská vendská armáda byla rozpuštěna s nadějí na lepší budoucnost, jenže pro většinu bývalých vojáků to znamenalo jen jiné životní nástrahy.

Vysvětlila jsem osadnici, že nás sem poslala královna, abychom prověřily nepravosti, které se v osídleních dějí, a vyptala jsem se jí na nájezdníky. Odpovídala stejně jako Caemus: byla tma, moc toho neviděli, ale předtím se tam dostavili Ballengerové a žádali po nich pokutu. „A kde jsou ostatní, co přijeli do města s vámi?" zeptala jsem se.

Ukázala ulicí od náměstí a prohlásila, že nakupují v různých krámech všechno, co potřebují, a že chtějí odjet co nejdřív. Na mou otázku, jestli po ní kupec chtěl dvojnásobnou cenu, sklopila oči, jako by se bála odpovědět. „To já nevím."

Zadívala jsem se na režný pytel vzadu na voze. „Můžu si to půjčit?" Její oči se na mě ustaraně upřely, ale přikývla.

Vrazila jsem pytel do rukou Wren a mávla na ni, ať jde za mnou. Okamžitě pochopila a vykulila oči. „Teď?"

„No ano, teď," potvrdila jsem a vydala se k prodavači, který postával pod markýzou. Ukázala jsem na pomeranče.

„Kolik stojí?"

Neodpověděl hned, spíš jako by uvažoval, jakou cenu si pro mě má vymyslet. Viděl mě mluvit s tou Venďankou a nejspíš mu došlo, že jsem taky z Vendy.

„Pět gralů za jeden."

Pět gralů. Sice jsem tady byla cizinka, ale i já věděla, že to je menší jmění. „Vážně?" Zatvářila jsem se, jako bych o tom uvažovala, a vzala jsem jeden plod do ruky. Vyhodila jsem ho do vzduchu a počkala, až mi s hlasitým mlasknutím dopadne do dlaně. Prodavač se zamračil, až se mu na čele vyhloubilo mezi obočím výrazné V. Už se na mě

chtěl rozkřiknout, když jsem popadla další pomeranč a ještě jeden, a začala s nimi žonglovat. Otevřel dokořán pusu a jeho oči se přilepily k poletujícímu ovoci.

Usmála jsem se. Rozesmála. I když se do mě zabodla stejná dýka jako stokrát předtím, i když jsem uvnitř krvácela, ale smála jsem se tím víc, čím víc jsem trpěla, čím víc plál můj hněv. Smála jsem se a žvanila, protože to byla součást triku. *Ať ti věří. Úsměv, Kazi. Je to jen nevinná hra.*

Byl to trik, který jsem si vyhradila pro ty nejpodezíravější přednosty, ty, kteří neměli pro pouliční krysy jako já žádný soucit, žádné slitování. I když ziskem byla jen napůl shnilá řepa nebo kus tvrdého sýra, stálo to za riziko ztraceného prstu. Takové věci mi pomáhaly vydržet do dalšího dne, byl to trik, jak přežít ve Vendě. Myslet na to, že člověk musí zvládnout ještě den. Dneska se neumírá, až zítra. Kolikrát se mi podařilo takhle zhypnotizovat nějakého kupce? Úsměvy, abych je obelstila, rychlé pohyby, abych je okradla, vábení lidí k jejich krámkům, aby na to zapomněli, úmyslně házet špatně, do davu, povykovat na lidi, aby to chytili, a tím zmást kupce tak, že si nikdy nevšimli, kolik se jim toho ztratilo.

Tenhle prodavač byl už dostatečně očarovaný, jak beru pomeranče, žongluju s nimi, házím je kolem a zase vracím na úhlednou hromadu, a přitom mluvím o tom, jak úžasné je to ovoce a jak pěkné plody tady má on, ty nejlepší, jaké jsem kdy viděla. Šup, jeden nad hlavu, druhý zpátky do bedny, třetí do pytle u Wreniných nohou. Když byly čtyři bezpečně v něm, zažonglovala jsem s posledním tak, že dopadl na vrcholek pyramidy vytvořené ze čtyř jiných. Prodavač se tomu užasle zasmál a obdivoval můj výtvor. Vůbec si nepovšiml, že mu v hromadě něco chybí.

„Vaše pomeranče jsou báječné, ale pro moji kapsu bohužel moc drahé." Prodavač si nemohl nevšimnout, že moje vystoupení k němu přilákalo hlouček místních, kteří předtím sledovali žonglování, a teď začali uvažovat nad koupí jeho zboží. Podal mi jeden menší, pomačkaný. „Pozornost ode mě."

Poděkovala jsem mu a vrátila se k vozu. Wren s pytlem šla za mnou. Ani děti netušily, co v něm je. Očichala jsem darovaný pošramocený plod, vdechla jeho vůni a přihodila ho k ostatním. Pak jsem

pytel vsunula mezi ostatní nákup, aby ho objevili až později. My tři se potom vydaly ulicí dál, abychom si promluvily s Venďany, které jsme právě viděly vycházet z apatyky. A tam jsem spatřila, jak se k nám blíží potíže.

Parta mladíků, kteří si pyšně vykračovali proti nám. Podle jejich neupraveného vzhledu se dalo soudit, že za sebou mají prohýřenou noc. Ten uprostřed si ani neobtěžoval zapnout košili, hrudník měl napůl obnažený. Byl vysoký, se širokými rameny a šel, jako by mu patřila celá ulice. Tmavě plavé vlasy mu rozcuchané visely přes oči, na nichž jsem i na dálku snadno viděla, že jsou zarudlé pitím. Odvrátila jsem se a vyměnila si pohledy s Wren a Synové. Pak jsme mlčky pokračovaly dál. Mou vstupenkou do Skaliska byl Karsen Ballenger, patriarcha rodiny, která tady brala zákon do vlastních rukou. S těmihle opilci jsem nehodlala ztrácet čas.

KAPITOLA PÁTÁ

JASE

Ucítil jsem, jak do mě někdo strčil, a obličej mi udeřil o podlahu.

„Vstávej."

Překulil jsem se a uviděl lavici, z níž jsem spadl, a Masona skloněného nade mnou. Zamžoural jsem proti světlu, které se linulo okny do hostince, a zvedl ruku k lebce s jistotou, že v ní najdu zaťatý sekáček.

Zanadával jsem a natáhl ruku k Masonovi, aby mi pomohl na nohy. Teprve pak jsem si všiml, že moje paže je nahá.

„Kde mám košili?"

„To bych taky rád věděl," odpověděl Mason a vytáhl mě na nohy. Vypadal stejně mizerně, jak jsem se cítil.

Včera jsem kupoval pití celému městu a byl si jistý, že mnozí zase kupovali pití mně. Jmenování nového *Patrei* neprovázela žádná velkolepá slavnost, i když teď mi to připadalo jako mnohem lepší nápad než rituál, jaký proběhl minulou noc. A to jsem si z něj polovinu nepamatoval. Všichni se chtěli účastnit obřadu, který se koná jen jednou za pár desetiletí – jestli budeme mít štěstí. Tenhle nastal až moc brzo. Zahlédl jsem svou košili přehozenou na baru a klopýtavě se pro ni vydal. Cestou jsem kopal do nohou Tituse, Draka a ostatních, rozvalených na podlaze. „Vstávat!"

Gunner zasténal a chytil se za hlavu stejně jako předtím já. Vzápětí se pozvracel na podlahu. Z toho pachu se mi zvedl žaludek. *Tohle už nikdy*, přísahal jsem si v duchu. *Nikdy.*

„Zvedejte se!“ zařval na ně Mason, a když jsem sebou při tom hluku bolestně škubl, dodal tišším hlasem ke mně: „Máme ve městě návštěvu. Z Vendy, gardisty z Rahtanu. Aspoň to říkal jeden ze soudcových chlapů. Vyptávají se tady na nás.“

„Kurva,“ zaklel jsem, ale ne moc nahlas a pořád si mnul spánek. Popadl jsem napůl prázdný džbán s vodou a vychrstl si ji do tváře. Pak jsem na sebe hodil košili. „Tak jdeme.“

Ulice byly plné lidí. První sklizeň byla v plném proudu, do města přijížděli farmářští pomocníci, aby v něm utráceli vydělané peníze za všechno, co jim Ďáblův Chřtán může nabídnout – a Ballengerové se museli snažit, aby žádná poptávka nezůstala bez odezvy. Přijížděli sem taky obchodníci z jiných království. V Ďáblově Chřtánu jsme rádi viděli všechny, jen ne vendské vojáky. Zvlášť ne takové, co se vyptávají. Ne *Rahtan*, královninu elitní gardu. Možná bych to ale nakonec mohl proměnit v naši výhodu.

„Tamhle, před námi. To budou oni,“ ozval se Mason, pořád s kalnýma očima. Půlka naší party ještě vyspávala na podlaze hostince, ale zvedl jsem ruku, abych zastavil Gunnera, Tituse a Tiaga, kteří šli za námi. Chtěl jsem ty Venďany nejdřív chvíli pozorovat, zjistit, co tady dělají. Teď se nezdálo, že by se vyptávali. Totiž vyptávaly, protože zatím jsme před krámem viděli jen tři ženy, a jedna z nich *žonglovala.* Zamrkal jsem a pomyslel si, že se soudcovi chlapi možná spletli. Tohle byla dívka, které bych včera v noci ochotně koupil skleničku, ale vyzbrojená tak, jako by čekala potíže. U jednoho boku jí visel meč, u druhého dvě dýky. Dlouhé černé vlasy měla rozpuštěné na ramenou, smála se a žertovala s prodavačem, zatímco neustále žonglovala, a pak…

Dloubl jsem do Masona. „Viděls to?“

„Co jestli jsem viděl?“

„Zrovna ztopila pomeranč!“ Aspoň jsem si myslel. Promnul jsem si oči. *Jo! Teď to udělala znova.*

Počkal jsem na konec jejího představení a vyzval ostatní: „Jdeme.“ Vykročili jsme proti ní. Uviděla mě, její pohled se setkal s mým, bez zájmu po mně přejel, jako bych byl jen obtížný hmyz. Pokývla na svoje společnice a vykročily pryč od nás.

Tak to zrovna.

KAPITOLA ŠESTÁ

KAZI

Zastavily jsme pár, který vycházel z apatyky – byli to manželé, oči lemované vyčerpáním. Odejít z Vendy do neznáma nebylo snadné rozhodnutí, ale doufali, že odcházejí za lepším. Skutečnost, že to ještě nevzdali, že se dál snaží naplnit svůj sen, jen ukazovala na zoufalou sílu jejich odhodlání. Místa pro osídlení byla pečlivě vybraná, předem schválená všemi královstvími, většinou poblíž větších měst, aby osady měly šanci obchodovat se svými přebytky a rozvíjet se. A taky kvůli ochraně. Jenže zdejší osadníci zažívali ze strany města pravý opak.

Nejen velká království Morrighan a Dalbreck, ale i Menší stály o to, aby se Venďané rozdělili a rozptýlili, protože se bály jejich počtu a moci, kterou si Venda kdysi vybudovala. Královna to ale nikdy nebrala jako nátlak, jen jako správnou věc, která je třeba. Osadníci byli lidé s nadějí na lepší budoucnost.

Pokud se zdejší neshody nepodaří vyřešit domluvou, budou je řešit vojáci. Jenže než sem dorazí, bylo třeba tady nenápadně sprovodit ze světa ještě jinou, temnější hrozbu. Ovšem stačil náznak pravdy, proč jsme tady, a naše kořist vezme nohy na ramena. Zmizí úplně, tak jako už jednou předtím. *Tentokrát ne,* pronesla královna a já viděla v jejích očích přízraky minulosti. Napadlo mě, že ani pro ni duchové nikdy neodcházejí.

„Takže ani vy jste neviděli, kdo osadu přepadl?“

„Ne, my jsme…“

„Co tady děláte?“

Povzdychla jsem si. Ta banda ožralů nás sledovala. Otočila jsem se k nim čelem a zadívala se na jejich vůdce, toho se zarudlýma očima. „Jdi si po svém, hochu,“ vyzvala jsem ho. „Tohle se tě netýká.“

Jeho oči se z podlitých krví změnily na plamenné. *„Hochu?“* Popošel o krok ke mně. Jediným rychlým pohybem jsem ho srazila na kolena a praštila s ním o zeď apatyky. Ostří nože jsem mu přitiskla na hrdlo.

Jeho kumpáni se vrhli k němu, ale zarazili se, když spatřili ocel pevně přiléhající k jeho pokožce.

„Přesně tak, *hochu*. Odvolej si tu svou ničemnou partu a jděte si po svém, jak jsem řekla, a pak ti možná nepodříznu ten tvůj hezký krček.“

Svaly se mu pod mým sevřením napínaly, rameno měl ztuhlé zuřivostí, ale cítil, jak se mu ostří nože tiskne k hrdlu. Viděla jsem, jak se pečlivě rozmýšlí.

„Ustupte,“ zavelel konečně svým kamarádům.

„Rozumné,“ sykla jsem. „Takže jsi připravený k odchodu?“

„Jo,“ procedil skrz zuby.

„Hodný hošík,“ pochválila jsem ho, i když na něm nic chlapeckého rozhodně nebylo.

Vytáhla jsem mu dýku z pochvy u pasu a odstrčila ho. Neprotestoval ani se nesnažil na mě vrhnout. Místo toho si dal načas, než se narovnal. Díval se na mě a posunkem zarazil svoje kumpány, aby mu nepřiskočili na pomoc, když už ho teď moje dýka přímo neohrožovala. Vteřiny letěly, když si mě prohlížel, jako by si chtěl zapamatovat každý centimetr mé tváře. V očích mu plála pomsta. Zvedl paži. Wren a Synové se napjaly a sevřely jílce mečů, ale mladík si jen odhrnul husté vlasy z obličeje. A pak, s očima pořád upřenýma do mých, se usmál.

Na páteři mě zamrazilo. Podobné úsměvy mě vždycky dokázaly zneklidnit. Věděla jsem z minulosti, co můžou znamenat. On mi ale jen pokývl na rozloučenou a prohodil: „Přeju vám příjemný pobyt v Ďáblově Chřtánu.“ Pak se otočil a vydal se sám jedním směrem, zatímco jeho kumpáni zamířili opačným. Jako by jim vydal nějaký neslyšitelný rozkaz. Znala jsem dobře nenápadné signály – s Wren a Synové jsme

je často používaly, když jsme se potřebovaly nenápadně domluvit na příštím postupu –, ale jestli jim něco naznačil, nevšimla jsem si toho.

Chvíli jsem nad tím uvažovala, když jsem vrátila dýku do pochvy a sledovala ho, jak se vzdaluje ulicí. Synové a Wren taky pustily jílce svých zbraní a ticho kolem nás, které naše potyčka vyvolala, pomalu nahradil obvyklý ruch města. Otočila jsem se k vendským manželům. Stáli tam strnulí, oči vytřeštěné šokem.

„To nic," mávla jsem rukou. „Už jsou pryč a…"

„Víte, *kdo* to byl?" zeptala se roztřeseně žena.

„Nejspíš…"

„Patrei," přerušil mě její manžel, než jsem stačila vyslovit něco pohrdavého.

Znala jsem podrobný popis Karsena Ballengera – robustní chlap kolem čtyřicítky, tmavě hnědé vlasy, tmavé oči, jizva na bradě. Ten nadutý blonďatý mladíček se mu v ničem nepodobal.

„*Patrei* je Karsen Ballenger," namítla jsem, „a to je…"

„Včera umřel," přerušil mě zase muž. „Tohle je Jase, jeho syn. Nový *Patrei*."

Nový Patrei? Karsen Ballenger je od včerejška mrtvý? Ne, to musí být nějaký omyl. Bylo mi řečeno, že Karsen Ballenger je zdravý muž na vrcholu sil. Jak by mohl…

Prsten.

Žaludek se mi zhoupl. Zlatý pečetní prsten. Měl ho na ruce. Zahlédla jsem zlatý záblesk, když jsem ho přirazila na zeď, ale nepodívala jsem se pořádně. *Patrei* měl být starší muž.

Hlavou mi vířily myšlenky a cítila jsem, že jsem se pustila nečekaným směrem. Viděla jsem, jak Natiya zuří, Griz nadává a královna si zakrývá obličej rukama.

Zhluboka jsem se nadechla. *Ještě je čas to napravit.* A vlastně… měla jsem se dostat pod kůži Karsenu Ballengerovi, takže jeho syn je nejlepší náhradník. Vlastně to možná bylo dokonalé načasování.

Zadívala jsem se směrem, kterým odcházel. *Sám.*

Chtěl, abych se vydala za ním. Slyšela jsem, jak je Karsen Ballenger pyšný, a pro jeho syna to očividně platilo taky. Možná byl ještě pyšnější. Nedopustí, aby mi jeho pokoření jen tak prošlo.

„Hlídejte konec ulice," vyzvala jsem Wren a Synové. „Nedovolte, aby mě sledovali jeho chlapi." A rozběhla jsem se za mladým Ballengerem.

Ulice byla tichá, nějakou záhadou úplně opuštěná. Lemovaly ji zadní vchody krámků, odpadky a kmeny obřích stromů. Popraskanou vzdutou dlažbu křižovaly stíny. Neviděla jsem ho, ale věděla jsem, že je tady. Někde. Cítila jsem horkou stopu zuřivosti, kterou za sebou nechával. Ano, chtěla jsem, aby zuřil, ale ne natolik, aby mě chtěl zabít. To v plánu nebylo. Ve strašidelném tichu jsem povytáhla meč z pochvy a rozhlížela se po stínech na obou stranách. Špicovala jsem uši a o něco dál v ulici zaslechla jakési zašramocení, heknutí, něco tiše cvaklo. Pak se sled zvuků opakoval. Otočila jsem se, snažila se přijít na to, odkud přicházejí. Udělala jsem další krok a usoudila, že se to ozývá z uličky, která tuhle křižovala, jen pár kroků ode mě. Popošla jsem opatrně tím směrem a konečně jsem Ballengera zahlédla – ale ne tak, jak jsem očekávala. Byl spoutaný a v puse měl roubík, držel ho nějaký obr, chlap mohutný skoro jako Griz. Oba mě spatřili. Vystoupila jsem ze stínů doprostřed uličky.

„Co to má znamenat?" zavolala jsem. Nepřipadalo mi, že je to past. Ta krev na mladíkově spánku byla skutečná.

„Do toho ti nic není, děvče. Úklid ulic, víš. Nepleť se do toho."

Tasila jsem meč. „Pusť ho."

„Ne, to asi ne. Je to silnej mládenec. Bude se nám šiknout."

V tu chvíli jsem nedaleko za nimi zahlédla valník s vysokými postranicemi, zakrytý silnou plachtou. *Lovci lidí?* Před očima se mi roztančily vzpomínky. Hlas z dávné minulosti, který jsem nedokázala utišit, mi sebral vzduch z plic. Zamrkala jsem a pokusila se ty představy zaplašit.

„Jménem královny Vendy tě žádám, abys ho okamžitě pustil. Je zatčen za porušování smlouvy o osidlování."

Jase Ballenger vykulil oči. Pod roubíkem zasténal a zazmítal sebou, ale ten chlap ho držel jako ve svěráku. Na okamžik jsem zalitovala, že jsem Jasovi sebrala nůž. S ním by se mohl tomu ničemovi ubránit.

Obr se zašklebil. „Jo tak on je zatčenej? No když říkáš…“

Hlas mu překypoval jízlivostí a vzpomínky do mě zase zaťaly drápy. *Vyneseš mi slušnou odměnu.*

Jase zachroptěl hlasitěji.

„Pusť ho! Hned!“ nařídila jsem mu.

A v tu chvíli jsem za sebou něco uslyšela. Otočila jsem se, ale pozdě. Do hlavy mě zasáhlo něco tvrdého a těžkého. Nohy mi vylétly do vzduchu. Tváří jsem dopadla do bláta na dláždění. Rozmazaně jsem zahlédla vysoké boty, které přistoupily ke mně a přišláply meč, který jsem pořád držela v ruce. Špička boty mě šťouchla do ramene a pak mlha před mýma očima zčernala a všechno zmizelo.

Těžko to mohlo být horší. Když jsem se probrala, neotevřela jsem hned oči, snažila jsem se odhadnout, kde jsem, naslouchala zvukům kolem, cítila drncání a houpání pod svými zády, pot stékající mi mezi ňadry, bolestivé tepání v hlavě a něco ostrého, co se mi zařezávalo do zápěstí. Pootevřela jsem oči. Zápěstí jsem měla spoutaná. Ale co bylo ještě horší, moje boty byly pryč a kotník jsem měla připevněný okovy k Jasovi Ballengerovi.

Seděl proti mně, už bez roubíku, pohupoval se spolu s povozem, obličej pokrytý zaschlou krví. Tam, kde ji neměl, se mu pokožka lesklа potem. Všiml si, že jsem se probrala. Tvářil se zachmuřeně. Teď už na mě nejspíš zuřil tak, že snil jen o tom, jak by mě pomalu zabíjel, kdyby k tomu dostal příležitost. Jeho pohled mě dusil, a tak jsem se odvrátila. Tehdy jsem poprvé zahlédla krajinu za vozem. Žádné stromy, žádné ulice, žádné hory ani kopce. Byli jsme na otevřené pláni, kde nebylo nic, kam by se člověk mohl skrýt, kam by mohl uprchnout. Jak dlouho jsem byla v bezvědomí?

Tahle cesta osudu byla víc než nečekaná.

Byla to skluzavka přímo do pekla.

KAPITOLA SEDMÁ

JASE

Že bych zmizel pod plachtou valníku bylo nejspíš to poslední, co Gunner a ostatní čekali. *Měj pořád po boku strazu.* Tohle mi matka neustále opakovala. Říkala nám to pokaždé, když jsme opouštěli Skalisko, bylo to místo pusy na rozloučenou. Slýchal jsem to od dětství. *Tohle jsou nejisté časy.* Říkala to i mému otci, bylo to její obvyklé rozloučení. Obsah těch slov jsme ani nevnímali. Časy byly pořád nejisté a *straza* chodila pořád s námi, své ochránce jsme měli po boku jako meče. Ne k využití, jen aby byli všem na očích. Všichni znali jejich funkci, jejich podmračené výrazy. S bratry jsme byli schopní vybojovat si své bitvy sami a chránili jsme si navzájem záda. Obvykle.

Jenže tuhle bitvu jsme nepředvídali. Když jsem dal signál Masonovi, byl jsem zaslepený hněvem. Lehounké pokývnutí vlevo, a pochopil. *Běžte jinudy, jinak za mnou nepůjde. Obejděte to a sejdeme se u stájí. Ta holka potřebuje zchladit.* Když jsem vkročil do zadní uličky, byl jsem slepý zuřivostí. *Hochu.* Nevěděla, kdo jsem, to mi došlo, jenže taky jsem věděl, že nepotrvá dlouho, než jí to dojde. A pak se za mnou pustí. *Jděte si po svém a pak ti možná nepodříznu ten tvůj hezký krček.* Pronesla to tak jízlivě – a upřímně. Udělala by to. Nepochybně byla odhodlaná, jen jsem nevěděl, kde se to v ní bere. Vždyť mě ani neznala.

Jenže já byl taky odhodlaný. Tohle je moje město a ona tady rozkazovat nebude.

Mělo mi to dojít, sotva jsem do té uličky vešel. Táta mě vždycky varoval: *Když se ti něco nezdá v pořádku, nejspíš to v pořádku není. Věř svým instinktům.*

Nezdálo se mi to hned po prvních krocích, jenže moje instinkty byly ještě oblouzené noční pijatykou. Někde uprostřed uličky se můj vztek a můj žaludek dostaly do křížku a já se musel předklonit, abych se vyzvracel. Když jsem si otíral pusu, na hlavu mi dopadla palice. Myslel jsem, že to ona, ale vtom už mě lovec lidí napadl a srazil k zemi. Vůbec jsem ho neslyšel přicházet a nejdřív jsem ani nechápal, kdo je nebo co je zač. Když mi vrazil roubík a spoutal mě, napadlo mě, že taky patří k Rahtanu. Jenže pak zavolal na dalšího chlapa v uličce, že jim vynesu slušnou sumu.

Vtom se objevila ona a dožadovala se mého propuštění.

Podíval jsem se na ni teď, když ležela naproti mně. Celé dopoledne se ani nepohnula, až jsem si říkal, jestli se vůbec ještě probudí. Nevím, proč jsem se ji pokusil varovat, když se k ní ten druhý vazoun blížil zezadu. Asi proto, že jsem ji viděl jako šanci na svůj únik. Poznal jsem, jak umí být rychlá, když mi předtím u apatyky podrazila nohy. Pořád jsem na to musel myslet, nebo jsem nad tím spíš pořád musel pěnit.

Žaludek jsem měl pořád bolavý a prázdný. Lovci nám od včerejška nedali nic k jídlu, jen vodu. Díval jsem se, jak se její hrudník stěží zvedá. Dýchala tak mělce, až jsem si chvílemi myslel, že už přestala dýchat úplně. Ten chlap ji uhodil tvrdě. Hádal jsem, že Venďanka bude mít zezadu na hlavě bouli velkou jako vejce. Když mě v té uličce uviděla, zaváhala, jako by ji něco rozptylovalo. Rozkazovačný výraz nahradil zmatek, ale možná to bylo jen tím, že viděla svou kořist ve spárech jiného dravce.

Rahtan. Obracel jsem si to slovo v puse i význam, který jsem mu přikládal. Viděl jsem gardisty Rahtanu už dřív, v Rádž Nivadu, ale ti nevypadali jako ona. Vypadali jako brutální zabijáci a byli mohutní. Ona mi sahala sotva po ramena. A ti v Rádž Nivadu taky rozhodně nežonglovali. Tohle mi nějak nesedělo. Může to být špionka? Poslal ji Paxton? Jenže když jsme se k nim poprvé přiblížili, slyšel jsem ji mluvit vendsky. Tím jazykem ve zdejších končinách nemluvil nikdo kromě Venďanů.

Víčka se jí zachvěla. Konečně přicházela k sobě, ale oči měla dál zavřené, i když hruď se jí zvedala víc a její dech zněl pravidelněji. Odhaduje svou situaci. Jenže to se stačilo zeptat mě. Vysvětlil bych jí, že je to hodně, hodně zlé.

Tahle pakáž se do blízkosti Ďáblova Chřtánu neodvážila už léta. Báli se Ballengerů. Jenže když se sem začalo šířit osídlení, nejspíš je napadlo, že si můžou troufnout taky. *Nikdy si nenech mezi prsty proklouznout ani hrst hlíny, nebo přijdeš o všechnu.* Otec měl pravdu. Všechny ty generace Ballengerů měly pravdu. Nevzdáme se ani kousku půdy. Nerozdělíme se ani o trošku.

Otevřela oči a zalétla pohledem nejdřív ke svým spoutaným rukám, pak k našim kotníkům a nakonec k mým očím. Mlčel jsem, díval se na ni a čekal, až jí to dojde.

Máš pořád v plánu mě zatknout? Asi ne.

Strávil jsem celou noc pokusy uvolnit okovy nebo povolit jejich zámek pomocí třísky, kterou jsem uloupl z postranice povozu. Zámek držel pevně a okovy nepovolovaly. Moje společnice otočila hlavu, aby vyhlédla z vozu, a poprvé sebou škubla. Jestli to bylo strachem, rychle ho zamaskovala a posunula se, aby si mohla sednout se zády opřenými o postranici. Když vstala, zamžikala. Napadlo mě, jestli si při tom pádu na dlažbu něco nezlomila. Polovinu obličeje měla pokrytou špínou. Rozhlédla se a konečně zaznamenala i ostatní spoutané – celkem nás bylo šest.

„Vítej do party," oslovil jsem ji.

Podívala se na mě s kamenným výrazem. Její oči byly jako kouřově zlaté měsíce, panenky jako špendlíkové hlavičky, bystré, přemýšlivé oči… anebo za to mohla jen ta rána do hlavy, že působily takhle, těžko říct. Znova se soustředila na okovy na svých rukou, pak na naše spoutané kotníky. Dlouze, hloubavě je studovala. Ty ji asi dopalovaly nejvíc. Zvolna přejela očima po ostatních. Nohy jsme měli spoutané jen my dva, možná kvůli naší poloze na konci vozu, ale zápěstí měli v okovech všichni. Jejich výrazy byly prázdné, malomyslné. Poznal jsem dva chlapy z Ďáblova Chřtánu, jeden byl z bednářství a druhý z kovárny. Dívčin pohled přejel k vozkovi. Prohlížela si ho až příliš dlouho a pak vysunula bradu podobně,

jako když mi doporučovala, abych šel po svých. Věděl jsem, že se něco chystá.

„Vozko!“ zavolala. „Zastav koně. Chce se mi čurat.“

Chlap na kozlíku se zasmál a houkl přes rameno: „Propáslas přestávku na močení, zlato. Jestli se ti chce, tak si prostě poslož.“

„To bych radši nedělala!“ zavolala na něj.

„A já bych radši neposlouchal to tvoje kňourání. Zmlkni!“

Přimhouřila oči.

Šťouchnul jsem do ní nohou. *Nedělej to*, naznačil jsem rty. Z chlapíka, který neustále kvílel, vozka předtím skoro vymlátil duši, a já nechtěl, aby mi ta holka překazila můj plán útěku. Pod kozlíkem jsem zahlédl sekeru. Dalo by se k ní snadno dostat, jen kdyby měl člověk šanci.

V očích se jí mihl úsměv. *Úsměv.* Co je to s ní? No jistě, chce ho vyprovokovat.

„Vykašli se na to,“ procedil jsem šeptem skrz zuby.

„Poslyš, vozko, vážně nutně potřebuju!“

Zuřivě se k ní otočil, ale než se stačil rozkřiknout, navrhla: „Co kdybych ti za námahu něco dala?“

Jeho hněv se změnil v zachechtání. „Už jsem si vzal všechno cenný, cos měla u sebe. Meč. Dýky. Vestu. Ty tvý fajnový boty.“

Naklonila se k němu. „A co hádanka? Něco, čím by ses tady na té dlouhé úmorné cestě trochu zabavil? To se přece taky cení, ne?“ Vozkův výraz se změnil. Výraz *cení* asi probudil jeho chamtivou pozornost. I když už jsme neměli nic, oč by stál, tahle odměna ho zaujala.

„Tak pověz,“ vyzval ji.

„Nejdřív čurat.“

„Nejdřív hádanku.“

Zase se posadila. „Dobře. Ale varuju tě. Správnou odpověď ti prozradím, až mě necháš vyčurat.“

Vozka přikývl, že s dohodou souhlasí, a pobídl ji, že už poslouchá.

Sledoval jsem, jak ho to děvče zkušeně tlačí tam, kde ho chtěla mít, ale nebyl jsem si jistý, co má za lubem. Tohle všechno jen kvůli močení? Asi ne.

„Tak pořádně poslouchej,“ vyzvala ho vesele, jako by to i pro ni byla vítaná kratochvíle.

„Můj zrak je ostrý, kůže jak šupiny,
i skákat umím, jen vypadám líný.
Dvě nohy mám, leč nemůžu stát,
a hlavu plnou písku snad.
Dýchám oheň, než světlo je mdlé,
chování mé je tak rozmarné.
Truhlu mám prázdnou, žádné poklady.
Pravdou je, že nikdy nebyly tady.
Jsem míň než nic a taky víc,
jak vytí vlků na měsíc.“

„Ještěrka!“ vyhrkl vozka okamžitě. Pak hádal dál, vždycky si z veršů vybral jen jediné tvrzení, neuměl si všechno propojit dohromady. *Poušť! Kůň! Drak!* Odpovídala na všechno ne a kočí se zlostně otočil. Nařídil jí, aby hádanku několikrát opakovala. Poslechla, ale všechny jeho typy si stejně vysloužily její zamítnutí. Čím vzteklejší byl vozka, tím uvolněnější mi připadala ona. Roztáhla ruce a zavrtěla prsty, jako by na něco čekala.

„Řekni mi to!“ dožadoval se.

„Až po přestávce na čurání.“

Vozka zahřměl pár nadávek a přitáhl opratě. „Prrr!“ Zavolal na jezdce před námi, kteří kontrolovali cestu: „Počkejte!“ Obličej měl fialový zuřivostí. Seskočil z kozlíku a začal obcházet vůz dozadu. Nepochyboval jsem o tom, že z ní jde odpověď vymlátit.

„Prozraď mu to,“ zašeptal jsem jí. *„Hned! Nechci být připoutaný k mrtvole.“*

Loupla po mně pohledem a usmála se. „Chápu, hezounku.“ Napadlo mě, jestli po té ráně do hlavy nepřišla o rozum. Vykasala si košili z kalhot a nechala ji volně viset, právě když se vozka objevil vzadu.

„Pověz mi to!“ zavrčel. „Hned! Pauza bude *pak*.“

„Jak mám vědět, že…“

Chytil ji za ramena a škubl s ní k sobě. Naklonila se k němu a jediným plynulým pohybem, nenápadným jako závan větru, mu sebrala klíče zavěšené na opasku a strčila si je pod košili. „No dobře! Dobře!“ vykřikla na znamení, že se podřizuje jeho příkazu. „Tady máš odpověď.“

Odstrčil ji od sebe a čekal.

„Hlupák. Je to hlupák s prázdnou hlavou.“ Zklamaně zavrtěla hlavou ze strany na stranu. „A já si byla tak jistá, že *ty* na to přijdeš.“

Tentokrát mu její narážka došla. Švihl paží a udeřil ji hranou pěsti do brady. Spadla po zádech do vozu a kočí se na ni zamračil. „Tak kdo je teď hlupák, he? Já mám vodpověď a ty máš prd. Žádná přestávka nebude. Nachčij si do gatí, chytrolínko.“

S dusotem oběhl vůz, vyhoupl se na kozlík a zase jsme se rozjeli.

Venďanka seděla zpříma, snažila se vzpamatovat, krev jí stékala z koutku úst. Její oči se upřely do mých. Ani nikdo z ostatních zajatců si nevšiml, co udělala. Pokynula k mým rukám. Naklonil jsem se, ona vytáhla klíče zpod košile a pomalým pohybem mi odemkla okovy. Tiše jsem je odložil na podlahu povozu. Ostatní si toho všimli a já si přiložil prst na rty, aby nás něčím neprozradili. Vzal jsem si klíče od ní a odemkl zase její pouta na zápěstí. Ostatní začali netrpělivě poposedávat, dívali se, co se děje, natahovali ke mně ruce, abych je taky osvobodil, a cinkání napjatých řetězů způsobilo rozruch. Vozka se otočil přes rameno a zařval: „Ticho!“ Všichni jsme strnuli a já pak obezřetně odemkl pouta muži vedle mě. Vzal si klíče a udělal totéž pro svého souseda.

Dívka do mě kopla a pokývla k našim nohám i ke klíčům, které se vzdalovaly z našeho dosahu. Kotníky jsme měli pořád spojené. Mávl jsem na poslední dva chlapy, aby nám klíče zase podali, jenže ti začali panikařit, nedařilo se jim strčit je správně do zámků a báli se, že se vozka znova otočí a uvidí je. Přitiskl jsem si znovu prst na rty jako varování, ale jeden se začal zmítat a vzlykat, pobízel nahlas souseda: „Honem!“ Ten ho nakonec odemkl, ale to už se kočí ohlédl a zjistil, co se děje.

„Pryč!“ vykřikl jsem. Doufal jsem, že ve zmatku se dostanu znova ke klíčím, který poslední nešika upustil na podlahu. Chlapi se vrhli přes nás, seskakovali zadem z vozu a při tom úprku mi odkopli klíče z dosahu úplně.

Vozka zařval na jezdce před sebou a viděl jsem, jak sahá pod sedátko pro sekyru. Dívka se pohnula spolu se mnou směrem, kam v tom bažení po svobodě naši spoluvězni odkopli klíče. Už jsem je

skoro měl v ruce, když vykřikla: „Nad tebou!“ Odvalil jsem se stranou ve chvíli, kdy se sekyra zaťala do podlahy vozu v místech, kde byla před chvílí má hlava. Popadl jsem topůrko, za které se ji vozka snažil vypáčit, a přetahovali jsme se o ně. Podařilo se mi postavit se, ale s jednou připoutanou nohou jsem jen těžko udržoval rovnováhu.

„Nech si ji, hlupáku!“ zařval jsem, pustil sekeru a strčil do něj. Když zavrávoral, má paže vystřelila a vrazila mu do krku. Vytřeštil oči, spadl po zádech z vozu a zůstal ležet. Krk mu hvízdal, jak se marně snažil nadechnout. Jako by už bylo po něm, jenže se objevil další lovec lidí na koni s palicí s bodci v ruce. Složil s ní jednoho z uprchlíků a naklonil se k nám. Viděl jsem, jak upírá oči na mě.

Dívka sebrala klíče a snažila se je vrazit do zámku okovů na našich kotnících, ale zaječel jsem na ni: „Pryč!“ Na zámek nebyl čas. Chytil jsem ji za ruku a přitiskl k sobě. Seskočili jsme na zem a zapotáceli se, palice nám prolétla nad hlavami a zabodla se do dřevěné postranice. Smýkli jsme sebou na druhou stranu, nemotorní, jak naše nohy držel u sebe dál řetěz. „Tudy!“ vykřikl jsem.

Lovec byl hned za námi, ale věděl jsem, co je před námi. Jen jsem se modlil, aby se mnou ona dokázala držet krok. Jestli klopýtneme, je s námi veta. Zatím to zvládala, řetěz rachotil, viděl jsem, že má klíčky pořád pevně v ruce. Rovná planina končila a změnila se v dlouhý příkrý sráz, který vedl dolů k řece. Odrazili jsme se jediným skokem a letěli, kutáleli se hlava nehlava, okovy se nám zařezávaly do kůže, jak jsme se od sebe vzdalovali a zase přibližovali v nekonečném sešupu po uvolněném štěrku. Nedokázali jsme zabrzdit náš pád dřív, než jsme doklouzali k plochému výčnělku nad řekou.

„Klíče!“ vykřikla Venďanka. Ruku měla prázdnou. Při tom šíleném dlouhém pádu je někde ztratila.

Rozpletli jsme si končetiny a postavili se. Kotníky nám oběma krvácely, jak se do nich zařezávalo železo. Ohlédli jsme se na sráz, jako bychom doufali, že někde uvidíme, jak se leskne naše záchrana.

„U všech ďasů!“ zaklel jsem. Lovec na koni křižoval sráz, pořád nás pronásledoval.

„Fikat vide,“ zavrčela dívka a rozhlížela se po možnosti úniku. Jenže byla tu jen řeka, a ta tekla ještě hodně hluboko pod námi.

„Umíš plavat?“ zeptal jsem se. „Nerad bych, aby mě tvoje mrtvá váha stáhla ke dnu.“

„Jdeme, hezounku,“ zamračila se na mě a skočila. Strhla mě do prázdna s sebou.

KAPITOLA OSMÁ

KAZI

Jestli umím plavat?

Moc ne. V hlavním městě Vendy k tomu nebylo příliš příležitostí. Velká řeka byla na koupání moc studená a moc dravá. V Rahtanu jsem absolvovala základní trénink, ale v zásadě jen tak, abych se dokázala udržet chvíli nad vodou. Neměli jsme kde se zdokonalovat.

Jeho skeptická otázka mě ale naštvala. Tak pán by nechtěl, aby ho moje mrtvá váha stáhla ke dnu? A kdo za to mohl, že jsme pořád spoutaní? To on dal ty klíče kolovat dřív, než nás osvobodil. To on mě strčil ze srázu a způsobil, že mi klíče vypadly. Lovec lidí za námi se rychle přibližoval a za ním další, v rukou palice, kterými nám chtěli roztříštit hlavy, nebo nás aspoň znehybnit tak, aby nás mohli odtáhnout zpátky k povozu. Neměli jsme na vybranou. Řeka tekla hodně hluboko pod námi, ale tentokrát jsem strhla já jeho. Popadla jsem ho za paži a skočila.

Připadalo mi, že letíme celou věčnost. Když jsme dopadli na hladinu, náraz byl překvapivě tvrdý. Voda mě zuřivě udeřila do žeber a pak už jsme se točili v proudu. Nevěděla jsem, kde je dole a kde nahoře, plíce mi praskaly nedostatkem vzduchu. Kopala jsem, snažila se dostat na povrch, na vzduch, najít cestu vzhůru, ale kolem nás byly tisíce bublin, záblesků světla, víření temnoty. Hrudník jsem měla jako ve svěráku, poslední doušek vzduchu mi unikl, když jsem zoufale kopala, a pak mě najednou něco pevně uchopilo za ruku, cizí prsty

se mi zaťaly do kůže a vytáhlo mě to vzhůru. Prorazila jsem hladinu a lapala po vzduchu.

„Zakloň se!“ řval Jase. „Nohy křížem! Chodidla dopředu!“ Přitáhl mě k sobě tak, že jsem ležela mezi jeho pažemi, zády na jeho hrudi, a kolem nás šplouchaly peřeje, točily s námi, ale on nás pokaždé narovnal správným směrem a řeka nás unášela po proudu jako spadané listí. Říční břehy na obou stranách nebyly daleko, ale lemovaly je balvany a my se pohybovali moc rychle, než abychom mohli riskovat a pokoušet se jich chytit. Kašlala jsem, jak mi voda v peřejích nacákala do pusy a nosu. Jase měl držel pevně, kdykoli jsem se pokusila nazdvihnout, přitáhl mě k sobě. „Uvolni se a lež na mně,“ nařídil mi. „Poddáme se proudu. Až se řeka rozšíří a zklidní, pokusíme se dostat ke břehu.“ Jeho přežití záviselo na mně a moje na něm. Byli jsme k sobě připoutaní obrazně i doslova. Jedinou výhodou toho děsivého letu s prudkým proudem bylo, že nás rychle unášel od našich pronásledovatelů. Konečně proud zeslábl a kolem nás se místo balvanů objevily písečné nánosy. „Ještě o kus dál,“ ozval se Jase s tváří přitisknutou k mé. „Ať máme jistotu, že nás nedoženou.“

Hádala jsem, že už jsme urazili po vodě tak míli, možná víc. Do nohou mě chytala křeč a ulevilo se mi, když s námi Jase začal manévrovat k písčitému břehu. Konečně jsem pod chodidly ucítila dno a společně jsme vyklopýtali z vody. Zhroutili jsme se na břeh a lapali po dechu. Vlasy mi visely v zacuchané hřívě před obličejem, srdce mi prudce bušilo. Ohlédla jsem se vedle sebe. Jase ležel na zádech, oči zavřené, hrudník se mu zvedal, ze slepených pramenů vlasů mu kapalo.

Sice jsme unikla jedné hrozbě, ale teď jsem vedle sebe měla druhou a byla k ní připoutaná. Uprostřed pustiny. Těžko se dalo předstírat, že to tak není. A neměla jsem žádnou zbraň. On taky ne, ale byl nepochybně větší a silnější. A už jsem viděla, co dokáže jeho pěst. Bylo mi jasné, že potřebuju dosáhnout aspoň dočasného příměří.

Sotva jsem popadla dech, zeptala jsem se: „Co teď?“

Natočil hlavu ke straně a podíval se na mě dlouhým, pátravým pohledem. Oči měl jasné, střízlivé, opar opilosti se z nich dávno vytratil, a duhovky stejně tmavohnědé jako země, na níž jsme leželi.

„Nějaké návrhy?“ zeptal se.

Netušila jsem, jestli je to sarkasmus, nebo vtip. Možná obojí, ale jeho oči se dál upíraly do mých. Nejistě jsem se nadechla a plíce mě zabolely.

„Jen chci říct… Vím, že ty nemáš rád mě a já tebe, ale než se od sebe dokážeme odpoutat, měli bychom na to prozatím zapomenout."

Zamrkal. Dlouze, pomalu.

Takže to *byl* sarkasmus. A znechucení.

Odvrátil se a díval se na oblohu, jako by si to promýšlel. „Jmenuješ se nějak?" zeptal se konečně, ale nedíval se na mě.

Zaváhala jsem. Nebyla jsem si jistá, jestli mám riskovat a prozradit mu to. Připadalo mi to podivně osobní, jenže to já navrhla, že bychom měli prozatím zapomenout na naši nevraživost. „Kazi," odpověděla jsem a čekala, jestli se tomu zasměje.

„A příjmení?"

„Ve Vendě nemáme rodinná příjmení, jen přídomky podle toho, odkud jsme. Mně říkají Kazi z Brightmistu. To je čtvrť v hlavním městě Vendy, Svatyni."

Tiše zopakoval mé jméno, ale už nic nedodal a díval se do nebe. Určitě zvažoval všechny možné způsoby, jak by se mě mohl zbavit. Kdyby měl sekeru, nejspíš by mi usekl chodidlo. Nakonec se postavil a podal mi ruku. Čekal, až se jí chopím. Opatrně jsem se ho přidržela za zápěstí. Pomohl mě zvednout, ale nepouštěl mě. Místo toho mě přitáhl blíž k sobě a zadíval se na mě. „I já mám jméno, i když ty mi zřejmě nejradši říkáš *hezounku*. Jsem Jase Ballenger." Odmlčel se. „Jenže to už nejspíš víš, když ses mě vydala *zatknout*." Uteklo pár nejistých vteřin. V očích se mu mihl temný stín. Naše příměří nezačínalo moc slibně.

„Zatčení nebylo na pořadu dne," odpověděla jsem. „Spíš rozhovor, při němž bychom probrali údajná provinění, a pak bych tě možná předvolala k výslechu."

„*Ty bys mě předvolala?* Ďáblův Chřtán je moje město. Kdo si myslíš, že jsi?!"

Tvoje nejhorší noční můra, Jase Ballengere, vybuchla jsem v duchu, ale přetavila jsem svá slova do klidné odpovědi. „Tak chceš na to prozatím zapomenout, nebo ne?"

Pomalu, rozzlobeně se nadechl a spolykal svou odpověď. Pustil mou paži a otočil se, rozhlížel se kolem, jako by posuzoval naši situaci. „Tak dobře, Kazi z Brightmistu, uvidíme, jestli to prozatím dokážeme brát jako co jsme si, to jsme si. Aspoň než se odsud dostaneme." Zadíval se na hřeben na protějším břehu a pak na les za námi. Ukázal doleva. „Myslím…" Zavrtěl hlavou a posunul prst nepatrně vpravo. „Myslím, že tímhle směrem je osada. Nejbližší civilizace, kde se můžeme spolehnout, že nás nevydají zpátky do rukou lovců lidí. Je to asi sto padesát kilometrů odtud."

Sto padesát kilometrů? Spoutaní, bosí, beze zbraní a bez zásob?

A s někým, komu se dá věřit asi jako staré drbně. Jenže o přežití mu jde stejně jako mně. „Jaká osada?" zeptala jsem se.

„Tady najdeš jen jeden typ osídlení. Jedno *z vašich*."

Ani se nepokoušel skrýt opovržení v hlase. Podívala jsem se tím směrem, kterým ukazoval. Pořád jsme mu moc nevěřila. „A kterým směrem je odsud Ďáblův Chřtán?"

„Je na druhé straně řeky, kde jsou lovci. Víc než den jízdy koňmo."

Den? To jsem byla v bezvědomí celý den? Žaludek mi na potvrzení toho zakručel hlady a taky mi došlo, že jeho tvrzení o osadě bude asi pravdivé. Věděla jsem, že dál na západ od Eislandie je další vendské osídlení, Casswell. Byla to jedna z prvních a největších osad, žilo v ní několik set lidí. Ti budou mít zásoby i ochotu mi pomoct. V každém ohledu.

Řetěz mezi námi zařinčel, jak Jase přešlápl z nohy na nohu. „Takže?" zeptal se. „Máš lepší nápad?"

V tuhle chvíli ne. „Vydáme se k osadě," přikývla jsem.

„Ale…" Přistoupil o krok blíž, přimhouřil oči. „Teď vážně. Jestli se dostaneš zpátky do civilizace, pořád mě budeš chtít předvolat k výslechu?"

Byla to zastřená hrozba? *Jestli se dostaneš?* Řetěz mezi námi se náhle stal vítaným ujištěním, že mě nepraští po hlavě ve chvíli, kdy se k němu otočím zády. Jeho postoj dával najevo potměšilé sebevědomí. Pro něj to byla hra. Provokoval mě. Ale to já dokážu taky.

„Byla bych hloupá, kdybych ti na to teď odpověděla, ne? Vzhledem k mé situaci."

Pobaveně si odfrkl. „Podle mě bys byla hloupá, kdybys mi na to neodpověděla."

Zírala jsem na něj a snažila se odhadnout, nakolik je to jen popichování a nakolik skutečná hrozba. „Můžeme se dohodnout, že až dorazíme do osady, půjdeme si každý svou cestou? Ne navzájem po krku?"

„Každý svou cestou," opakoval. „Souhlasím."

Pořádně jsme se napili z řeky, protože jsme nevěděli, kdy zase narazíme na čerstvou vodu, a já se sehnula pro jeden z kamenů, které jsem zahlédla v řece. Zvedla jsem ho a obrátila v ruce.

„To je na mě?" zeptal se.

Vzhlédla jsem. Tentokrát mu v očích svítilo jen veselí. Dobíral si mě. Byl tak nevyzpytatelný, což jen přispívalo k mým obavám. Přednostové a jejich chamtivá pýcha byli předvídatelní jako sníh v mrazivém dni. Jenže každý rozhovor mezi Jasem a mnou byl jako tanec, krok kupředu, krok zpátky, kroužení kolem, přetahování o to, kdo povede, očekávání dalšího pohybu. Nevěřil mi o nic víc než já jemu.

„Pazourek," vysvětlila jsem mu. „Křesací kámen – a spona mého pásku je z kalené oceli. Lovci lidí mi možná sebrali všechno cenné, ale pásek je nezajímal. Večer budeme rádi, že můžeme rozdělat oheň."

Zadíval se na mou sponu, hnědý kovový ovál ve tvaru hada, a pochvalně přikývl mému nápadu. Krok vpřed.

„Tak to abych se rozhlížel po nějaké večeři, co si opečeme." Vykročil k lesu.

„Počkej," zarazila jsem ho. „Než vyrazíme, potřebuju, aby ses otočil."

„Cože?"

„Musím se vyčurat. Otoč se."

„Zrovna jsme vylezli z řeky. Proč se nevyčurala ve vodě?"

„Protože jsem na to zapomněla, jak jsem se soustředila na tu drobnou nesnáz – boj o život."

„Myslíš na můj boj o tvůj život? Protože ty ses jen vezla."

„Otoč se!" houkla jsem na něj.

„Otočit se zády k tobě?"

Usmála jsem se. „Neboj se," ušklíbla jsem se opovržlivě. „Nechtěla bych být připoutaná *k mrtvole*. Jsi v bezpečí, hezounku."

„A nedáš mi napřed hádanku?"

Zamračila jsem se.

Pomalu se otočil. „Tak dělej."

Nejspíš už jsem dělala i věci, které byly ještě víc ponižující, jen jsem si zrovna nemohla na žádnou vzpomenout. Snažila jsem se vykonat potřebu co nejrychleji. Tahle naše symbióza nebude zrovna snadná.

Když se Jase zase otočil ke mně, zvedl ruku a já sebou trhla. Moje pravice vyletěla proti jeho, aby ji odrazila.

„Hej! Počkej." Ucouvl. „Jen jsem se chtěl podívat na tvou bradu. Máš tam pořádnou modřinu."

Osahala jsem si čelist a ucítila horkost čerstvé pohmožděniny.

Pokrčil rameny. „Netvrdím, že to nestálo za to, dostala ses k těm klíčkům. Jen si tak říkám, jestli je něco, co bys pro dosažení svého neudělala?"

Obezřetně jsem ho pozorovala. „Něco ano."

Ale není toho moc.

KAPITOLA DEVÁTÁ

JASE

Sebral jsem dlouhou větev, kterou vyplavila na břeh voda, rozlomil ji na dvě půlky a jednu podal Kazi. Poslouží nám jako hůl při chůzi i jako zbraň, kdyby bylo třeba. Pochyboval jsem ale, že by se lovci lidí kvůli nám snažili dostat přes řeku. Byli jsme pro ně jen zboží, nebylo v tom nic osobního, a mnohem jednodušší bude pochytat nové oběti. Spíš jsme se mohli setkat se čtyřnohými hrozbami. „Později je naostříme," prohodil jsem.

Vyrazili jsme přes les, do hustého bludiště žloutnoucích stromů s kmeny tenkými jako moje paže, které rostly tak těsně u sebe, že jsme mezi nimi museli neustále kličkovat. Na zemi ležel koberec tlejících listů, který byl pro naše bosé nohy příjemně měkký. Další části cesty už takové nebudou. Před námi ležela pláň pokrytá rozžhaveným pískem, ale jestli jsem to dobře propočítal, měli bychom ji přejít v chladu noci.

Když jsem Kazi říkal, kterým směrem leží osada, byl to risk. Netušil jsem, jak dobře to tady zná. Jenže i kdyby znala, bylo snadné splést si jeden les nebo jednu pláň s jinou, a na tom povoze byla dost dlouho v bezvědomí. A riziko se vyplatilo. Neměla ponětí, jestli jsme od Ďáblova Chřtánu na východ, nebo na západ.

Usoudil jsem, že se mnou půjde ochotněji, pokud si bude myslet, že míříme do vendského osídlení. Jediná alternativa byla vláčet ji spoutanou na rameni, a to by mi cesta trvala ještě déle. Už takhle bude

úmorná. Řeka nás odnesla daleko a s tím řetězem mezi kotníky se nebudeme moct pohybovat nijak zvlášť rychle. A navíc jsme byli bosí.

Kazi by se nezamlouvalo, kam jdeme, a to mi přinášelo trochu uspokojení ve chvílích, kdy nebylo nic jiného, co by mě povzbuzovalo. Potřeboval jsem se dostat co nejrychleji domů. Teď víc než kdy jindy bylo třeba, aby naše rodina držela pohromadě, ukazovala světu jednotnou tvář. Museli jsme upevnit svoje pozice. Už jsme vyslali zvědy k hranicím našeho území, aby vyhlíželi případné hrozby. Bylo mnoho takových, kdo si pro sebe toužili urvat část výnosných obchodů v Ďáblově Chřtánu a doufali, že nahradí Ballengerovy. Paxton byl jako vlk, který větří ve vzduchu krev. Dělal to pokaždé, když dorazil do města. Když tam nebudu, vycítí slabost a přivolá vytím svou smečku, aby zaútočila. Totéž platilo pro další hlavy rodin. Poznají, že něco není v pořádku. Město bude neklidné, všichni si budou lámat hlavu, kde jsem. Každým dnem a každou hodinou, kdy jsem byl pryč, se problémy množily. Ostatní z rodiny mě budou krýt, pátrat po mně, doufat a předstírat, že se nic neděje. Pohřební obřady budou muset proběhnout beze mě. Prsty se mi samy zatínaly do dlaní, chtělo se mi do něčeho praštit.

Na dnešek byly naplánované přípravy těla a jeho bandáž. Má rodina to bude dělat beze mě. Zítra se otevře a uklidí hrobka, zapálí lucerna a rodina se zúčastní denní bohoslužby. Pak se jeho tělo na dva týdny uloží na pohřební kámen pro poslední rozloučení, pietu a závěrečný pohřební obřad. Potom se hrobka uzavře a kněží odříkají požehnání pro nového *Patrei*. A já tam nebudu. Hosté, kteří se shromáždí, aby mi vyjádřili úctu, se budou divit mé nepřítomnosti a klepy i strach se rozletí kolem. Přivábí vlky. Má rodina bude v ohrožení. I celé město. To všechno kvůli ní.

Napadlo mě, jestli je ta holka opravdu z Rahtanu. Ano, umí bojovat, ale nemá fyzickou sílu – i když mě dokázala přirazit ke zdi a na kolena. Ale co to žonglování? Hádanky? *A její věk.* Chovala se a mluvila jako cynický ostřílený voják, ale nevypadala tak. Byla mladá, ještě mladší než já, tím jsem si byl jistý. Černé vlasy jí v dlouhých hustých pramenech splývaly na ramena, ruce měla jemné, jejím prstům by spíš slušela hra na klavír než jílec meče.